

ΕΥΡΕΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἐκδιδόμενον δις τοῦ μηνός.

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, 30 Νοεμβρίου 1870.

ἜΤΟΣ Γ'. — ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ ΙΓ'.

ΟΛΙΓΑ ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΛΕΣΒΟΥ.

Σ. Α. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ.

(Συνέχει. — Ἴδε φυλλ. ΙΒ'.)

7) Ὑψους 0,42, πλ. 0,23. Δεξιᾶ καὶ κάτωθεν ὁ λίθος ἀκέρατος, καὶ εἶναι τεμάχιον ψηφίσματος πρὸς τιμὴν τινος:

... νοι τω παι ...
 ... ἐπι των μυς ...
 ... θετω προς ταν ...
 ... Ἀρτεμιν υπο ...
 τα προεφαρις
 ματα εν τρε
 ενεόλιος ολο
 μερα ταυτα
 σαρηων εαυτον
 ολιν κειδιμον

νησαν συνδρα
 ... ς τοις ευεργε
 ... ις ταισυνεχες
 ... φ. ναυτ.

8) Φυιδόν μάρμαρον 0,17 ὕψ. 0,29 πλ. 0,20 παχ. ἡδ' ἐπ' αὐτοῦ ἐπιγραφὴ τῆς πρὸ τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων ἐποχῆς εἶναι πιθανῶς ἑμμετρος ἀφιερωτικὴ.

«τὴνδεποσειδα ...
 κοσμωνπκιανο ...
 ναουθηδεπόλις ... π ...
 ανθωνστητεχν ...»

9) Τρία λείψανα λίθων πιθανῶς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀπαρτίζοντα ἐπιγραφὴν, ἀναφερομένην εἰς οἰκοδομὰς ὡς ἐκ τῶν λέξεων τοῦλάχιστον ἐξάγεται.

ατουνομ ...
 σεοςδακι.ιλ ...

νημεσοντωνσι . . .
 δετασπλινθουςκ
 μονα αποξεσειτωνλ . .
 ιαορθαευθεαευγων . .
 καιπληγιειταιζο . .
 σιπαρallahaserγ . . .
 ιονπροσταυποκα . . .
 ρδυοτηςπλινθ . . .
 οδομωικτη . . .
 ατωντοιχω . . .
 . . σταδωνδ . . .
 δόμωνκα . . .
 εικαικα . . .
 ειτασεπ . . .
 ονορθ . . .
 νδομ . . .
 . . εδρα . . .
 . . κτησε . . .
 και σταθμ . . .
 ηκωνεκτη . . .
 ξεσασαι . . .
 οπαρτου . . .
 . . θεακαίεν . . .
 . . νκαίμιλτο . . .
 . . θωιπαντων . . .
 . . αναθ . . . μει
 . . πλαγιας . . .
 . . υασε . . .
 επιδέτηςπλινθου
 οιχουςπάντασυφος
 τουςτοιχουςτοις . .
 τατουςμακρουςτο . .
 . . εναορθοστατηνηστ . .
 . . ων . . ιωνκαιημι
 . . . πλινθονα

Σημ. εκ τῶν λέξεων «ἀπόθεσις» και «ὑπόκαστα» συμπεραίνουμεν ὅτι ἡ οἰκοδομή ἦν λουτρόν.

10) Ἐπί φαιῷ μαμάρου διατηρηθέντος μέχρι 0,53 ὑψους και φέροντος ἐπὶ δύο πλευρῶν ἐπιγραφὴν. Περὶ τοῦ τίς ὁ ἐνταῦθα τιμώμενος σύζυγος Ἰουλίας και ἀδελφός Ὁκταβίας οἱ περὶ τὰ τοιαῦτα δεινοὶ κρινέτωσαν.

. νδεκα
 ιθαικνισ
 φονιωνεισα
 νιαυμοννουπο

. ταιςγινομεναιθεος
 δααγωναζουμελικος
 ασιναθλασοαοδι . . κοσνομεσεγ
 . . . νωνκαιτουαρχιερωσκαιτουσεφρανη
 . . σκαταγελειςτωνπρωτωνκοης . . .
 . . . ημοταταιςπολεσιναναθειναιδεδελο . . .
 . . . ευασομενωαντωνποτιςασιααζενπεργαμωκ . .
 . . ωκαιακτωκαιβρεντες . ωκαιταραχωνικαμα
 . . . τιοχηατ . . ροστηδα . . ηταδεκατεναιαυτο . .
 . . σκαιεντωτουσεβαστουορκονδειναιτωνδι . .
 . . . νωνσυντοισπατριουσιθειςκαιτονσεβασ . .
 . . . ηστηνεικονατουθεουταδετωνγαγων . .
 . . . τεμενουςειναικαιταλλαδικαιακαιτ . . .
 . . . αταδυναμιντηνεαυτουιερωμαεπ
 . . . ταμηναεντηγενεθλιωαυτουημερακα . . .
 . . . αυτωνθυσιωνωσκαιδειπαριστι . αιτρε . . .
 . . . σεφελιωμενουωσκαλιςτουσκαι
 . . . υτονοστρατηγονδυοδευποτω
 . . . ορανομων . . . αδευποτουαρχιερωσ
 δημοσιουδραχμαςκακαστωτετρα
 εικειςκαιδετουςτραφεντας
 ισαγωσιντρεφεςθαιτον ις . . .
 τηνγενεθλιονημεραναυτο . . .
 μηδενιδιδωμενο . . .
 εκαστονετοςεν . . .
 αιτιθεσθαιε . .

. υ
 ευδρ . . . σ . . ωννομ ι . .
 ριστιανεπιλογιεσθαιαιετη
 οικειαμεγαλοφροσυνης
 τοι . ουρανιους . τε . χοσιδο
 ξινσκαιθεωνυπεροχηκαι
 κρατοςεχουσινουδεποτεδυν
 νυναταισινεξιωθειναιτακα
 τητυχηταπινοτερακαιτηφυ
 σειειδετιτουτωνεπικυδεσ
 ονοτοιςμετέπειτα χρ
 νοικευρεθησεταιπροση
 τωνθεωνοιεναντονεπ
 ωνδυνασηομενωελλε . ε
 ηντηςπολεως προθυμια
 καιευσεβειανπαρακαλιν
 σαυτοσυγχωρησαιεντη
 καιαυτουδελτοναναθειν
 καιεντωκαπετωλιωδε
 νστηληνουδετουψηφι
 τοςεχουσαντοαντιγραφ . .

ευχαριστησασαιδεπεριαυτ . :
 τουςπροσεβειςτητεσυ . . .
 τωκαιταιςιερωσαιοτητη
 ακαιουλιατηγυναικιαυτου
 καιοικταιατηαδελφηκαιτοις
 τεκνοισκαισυγενεσικαιφι
 λοισπεμφθηναιδεκαιστεφα
 νοναποχρυσωνδισχιλιωνον
 καιαναδοθηναυποτωνπρεσ
 βωνξυναριστρησασαιδεεπαυ
 τουκαιτησυγκλητωτουσπρεσ
 βειςπροσηνεηγεμνησαυτης
 τηπολεισυμπαθεστατακαι
 τηςπατριουχρησότητος
 οικειώς.

11) Φαιόν μάρμαρον ὑψους 0,21, πλάτ. 0,89 εὑρεθὲν ἐν καιρῷ τῆς οἰκοδομῆς τοῦ νοσοκομείου.

. ας ς
 ε ωσ πολιπροσθε
 τωνμεμνηνηνταιςδιαλυσ αυ
 εσθωπαρτασπολιοσκτηματοσμηδενόσμ.
 δεντωμπαρεχωρησαναυτωιοενταιπολιγρ . . .
 ειχοντονέπιταυατακτηματασιπαρχωρη . . .
 ενται . πολιπροσθεοντωνκαιοιστροτα
 ντονεπιτονεπταιπολιπροσθεοντατα
 μνωτωκατεληλυθοντοσκαιοισβασιλη
 αιταλιπροσθεοντωστεχναιτεχνα
 μηδαικειτιδικαναγραφηταιπεριτ
 δρομοικαιοιδικασκοποισμηδε
 τοιστροταγοικσαιταις
 ιδωσεντωι

12) Τμήμα μαμάρου φέρον γράμματα ῥωμαϊκῆς ἐποχῆς

(π)ρεμο
. μονο

13) Ἐπὶ λευκοῦ μαμάρου διατηρηθέντος μέχρι 0,17 ὑψ. και 0,17 πλάτως περιέχει δὲ διατάξεις θυσιῶν.

. απειωσθωτα
 νκαιωμοπλατα
 σπλάγχωνκα
 λτωειςτωνθησ
 οδεκεδαυπο
 θωμενταυτα

ι : : : : : : : ονεβαλλε : : : : : :
 αθυητρ
 λεξι
 οιν

14) Λευκόν μάρμαρον διατηρηθὲν μέχρι 0,44 ὑψους και 0,52 πλατους.

(ρ : :)θεων
(ρ : :)ανησανακομι . . .

15) ἐνεπίγραφος ἀγάλματος βίας

. σεβαστοναυτοκρατ(ορα)
 (Γερ)μανικον
 οσδικησαιορευσ
 (αγ)ωνοθετασ
 οσολυμπι

16) Ὅμοιοντι πλάτους 0,28· Γράμματα ῥωμαϊκῆς ἐποχῆς.

(Α)λεξανδρωτα
ανέθηκε

17) Μάρμαρον 0,45 μήκ. πιθανῶς τμήμα θρησκῆς μνημείου.

(α)ριστεζησασα . . .
. (Α)λεξανδρουκατεσκευασε :

18) Λεῖψανον τετραγώνου βωμοῦ

(αυτο)κρατορικαισαρι
 υιωθεωτεβις
 (πα)τριδοςπατριδος

19) Φαιόν μάρμαρον· ὑψ και πλα. 0,15

ΚαῖκοςΟρνυωνοςχαιρε

20) Ὅμοίως.

. αφαινη—χαιρε.

21)

. σων οτου(χαι)ρε

22) Φαιόν μάρμαρον πλάτ. 0,20· γράμματα πρὸ ῥωμαϊκῆς ἐποχῆς.

ΚυριοςΕχρακτηχαιρε.

23)

... ιακ ...
... ατο ...
... ιον ...

24) Μάρμακον ἀκατέργαστον
... δαμνοδι ...
... κασεντε ...
λεος.

25) Γράμματα ῥωμαϊκῆς ἐποχῆς
... ς ...
... ος ...
... μων ...
... ραμ ...
... εκουν ...
... τοπλιο ...

... τοκοιν ...
... ματροδω ...
... νπομ ...
... γεντο ...
... κιλνος ...
... στιχος ...
... ροςγ λ ...

26) Ἐπί μαρμάρου κτισμένου ἐπὶ τῶν τει-
χῶν τοῦ φρουρίου
θεω
υψιστω
Τι . Αἰλιος Αρ
ριανος Αλλ(ε)
ξανδρος
Βουλευ(της)
Δακιας κο
λωνιας
Ζερμησε(γε)
θουσησευ(ην)
ανεθηκεν.

27) αὐτόθι ἐπὶ φαιοῦ μαρμάρου πλάτους 0,60.
... (ς) Εἰσιδωρου Ορφ
... ιο (ς)ο—
... ιος διονυσόνου σοδωρου
... δρος Ἐπικτητος
... ος Μαρτροβιος κ
... ος Μαρτροβίου . Μάρκος
... ρος Διογένου
... σιφ . ρος Ἀθηναίου
... νκιος

Σημ. τὸ σημεῖον δηλοῖ ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ
πατρὸς εἶναι τὸ αὐτὸ μὲ τὸ τοῦ υἱοῦ. Φαίνεται
δὲ ὅτι τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην (κατάλογον ὀνο-
μάτων) ἀπῆρτιζόν δύο (πιθανῶς δὲ καὶ τρεῖς)
λίθοι συγκεκολλημένοι. Τὸ αὐτὸ εἰκάζομεν καὶ
περὶ τῆς ἐπομένης.

28) Αὐτόθι. Μάρμακρον φαῖν 0,70 ὕψ. 1,21
πλατ. ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης εὑρηται δις
«ὁ δᾶμος» ἐντὸς στεφάνου.

... με . . . ξιε
... λεχηρηστε
χαιρε
... οδα
... μος
... οδα
... μος
... απολλωνιευμενανδ
... νανθουσα χρηστεχαιρε
... η χαιρε γαιερατινεγαιουιε απολλωνιεαπο
χρηστεχαιρε ... νιου . κρειε . ζης
ερατωρατινια ... ετη . νη . πκς . .
χρηστε χαιρε.

29) Εὑρεθεῖσα ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Κυρίου Σπυ-
ρίδωνος Κεφαληναίου κατὰ τὰ 1852.

Ποταμωνι
Λεσβῶνακτος
τω σωτηρι
καὶ εὐεργετα
και κτιστα
τας πολιοις

30) Φαῖνὸν μάρμακρον 0,51 πλάτ. ἐπὶ τοῦ
τοίχου τῆς οἰκίας τοῦ μακαρίτου Δ. Καραπανα-
γλώτη ἐπ' αὐτοῦ δ' εὑρηται ἡ ἐξῆς ἐπιγραφὴ
πιθανῶς λείψανον εἰδους τινος ἐμπορικῆς συνθήκης
μεταξὺ Μιτυλήνης καὶ Φωκιάς.

... πλοιοις . . . φ . . . τ . . .
... γραφωισεισιτ . . .
... τωικιου . ιονεστω . . .
... χρυσιου . ποδικονε . . .
... αιςιταιςπολιεσιδι . . .
... μεναιτωιμενεμυτιληνα . . .
... ταιςαρχαιςπα . σ . ιςιταιςεμμ . . .
... ναι . . . ελσπ . να . μισωνεμσωκαια . . .
αιςαρχαιςπαις . ι . ταις ἐμφωκαιπκ . . .
αςτωναιμιεσω . τανδεδικανεμμεναι

επει . εωνιαυτωσεξελοθιενεξμηνε
σιαιδεκεκατα τοχρυσιο . κερ
ναντδαρεστε . ο λων . ανατωιζαμι
ωσωαιδεκα φιε ιμ . οελωιαμβ . .
τηντιματω . δικαστηριονοτιχηρη
υτηπασηνηκατοε εναι εφολιεαναι
τιοςκαια . αμια ε αχ νμυτιλη
ναοιπροσοεκοπηται ειπ τα . ισο
πεδακολωννε ωκαιδε . πεδαλις αρχων.

31) Ἀπέναντι τῆς ἀνωτέρω οἰκίας εὑρίσκεται
κτισμένη ἐντὸς τοίχου βάσις ἀγάλματος τὴν
ἐξῆς ἐπιγραφὴν φέρουσα

Αυτοκρατορι Καισαρι Τραιαν(ω),
Αδριανω, ελευθεριω, Ολυμπιω χαρι
στήριον.

32) Ἐν τῇ αὐλῇ οἰκίας τινος παρὰ τὴν μη-
τρόπολιν ἀνευρέθη ἡ ἐξῆς ἐπιγραφὴ ἐπὶ μάρμα-
ρου φαιοῦ μήκους 1,16 ὕψους 0,75.

ο δαμος
τονεαυτωσωτηρακκακτισταν
Γναιιον Πομπηιον Γναιωιον
Μεγαντριεαυτοκρατορακατα
λυσαντα τοιςκατασχοιναστα
οικημενανπολεμοικαικαταγα
καικαταθαλασσαν
Δωροθεοις Ηγησανδρου Ολυνθιαςεποιας.

33) Ἐπὶ κρήνης τινος εὑρηται κτισμένος
βωμός τε τράγωνος ἔχων ἐπ' αὐτοῦ ἐγγεγλυμ-
μένην ἐπιγραφὴν

Πομπηιος Δουκαωνμ . . . ατης
συμβιουφοιθίς . . . τωνιδιων.

34) Ἐν τῇ ἐξοχικῇ οἰκίᾳ τοῦ Κυρίου Π.
Τζιρμπίνη εὑρηται μάρμακρον φαῖν 0,56 ὕψους
0,87 πλάτους, ἐφ' οὗ ἀναγινώσκομεν τὰς ἐξῆς
δύο ἐπιγραφάς.

α)
... ο . . . δετα . . . εομ ω πα . ο
καιτοιςαρχοντεςσιεσιεσε . . . στονονυ . . .
οισκαια . χροοντεςσιεσιεσιεσε . . . ονο .
ατωθεωζοννισω . . . δωκετοιςβολλα
αημιωις . βιαιτοιςπολειταιπαν.

ΕΛΙΣΣΟΣ

... λικωλι . . .
... ουντανκ . . .
ζοννουζω
επετελεσε
επετελεσεταιςκραναν
απαρχαισι
τοιςδε . . . ο
θεω . α
ποσεσ . . .
θερ . . .

Σημ. Ζόννουσος καὶ Ζόννουζος = Διδνυσος
διαλεκτικῶς.

35) Ἐν τῷ ναίσκῳ τῆς ἁγίας Εἰρήνης οὐχί
μακρὰν τοῦ Γυμνασίου εὑρηται ἡ ἐξῆς ἐπιγραφὴ
κάτωθι τὰ 24 στοιχεῖα τοῦ ἀλφάβητου ἔχουσα

Ὁ δαμος (ἐντὸς στεφάνου)
ΖωσιμηΤερφνουχηρηστη
χαιρε.

Ἡ τελευταία τῶν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ εὑρισκο-
μένων ἐπιγραφῶν εἶναι ἡ ἐπὶ τῆς ἐν τῷ νόρθηκῃ
τῆς μητροπόλεως ὑπαρχούσης ἑδρας τοῦ Ποτά-
μωνος ἔχουσα οὕτω

36) Πατάμωνος
τω Λεσβῶνακτος
Προεδρία.

Μεταβαίνομεν ἤδη εἰς τὰς ἀλλαχοῦ τῆς νή-
σου ἀπαντωμέναις ἐπιγραφάς ἀρχόμενοι ἀπὸ τῶν
ἐν ταῖς πλησιοχώροις τῆς πρωτεύουσῆς κώμαις.

ΑΝΔΡΟΓΥΝΑΙΚΟΜΑΧΙΑ.

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΜΕΡΗ ΤΡΙΑ.

ΥΠΟ

Π. Δ. ΖΑΝΟΥ.

Πρόσωπα.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.
ΜΩΜΟΣ (ὁ καπνοδο-
χοκαθαριστής).
ΕΜΠΟΡΟΣ.
ΕΛΠΙΝΙΚΗ.
ΑΓΛΑΪΑ.

ΑΝΘΩ.
ΑΝΗΡ Α'.
ΑΝΗΡ Β'.
ΑΝΗΡ Γ'.
ΜΑΡΙΑ (ἡ θεράπαινα),
ΑΝΔΡΕΣ ΤΙΝΕΣ.

'Η πράξις ἐν Ἀθήναις.

ΜΕΡΟΣ Α'.

Ο ΚΑΠΝΟΔΟΧΟΚΑΘΑΡΙΣΤΗΣ.

Οἶκος Σωσιάδου. Θάλαμος πολυτελῆς
εἰς οὗ τὴν γωνίαν ἐστία.

ΣΚΗΝΗ Α'.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ, ΑΓΛΑΪΑ.

(Ἐνδεδυμένοι κομψῶς καὶ περὶ μικρῶς τραπέζης καθή-
μενοι, διαλέγονται ἀροισθῶδῶς, ἐργαζόμενοι ἐπὶ λεπτῶν ὑφα-
μάτων.)

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Γελοῖον Ἀγλαΐα δὲν σοὶ φαίνεται
νὰ βράπτῃ μόνῃ τοῦ χοροῦ ἐνδύματα
μια κυρία τῆς καλῆς ἀνατροφῆς;

ΑΓΛΑΪΑ.

Τῆ ἀληθεία, εἶναι κάπως ποταπὸν.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Κ' ὑπάρχει ἄλλο πρᾶγμα ποταπότερον
τῆς βραπτικῆς;

ΑΓΛΑΪΑ.

Φαντάσου ἂν εἰσήρχετο
κάνεις ἐξαίφνης ξένος καὶ μᾶς ἐβλεπε.
τί ἐντροπή μας!

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Ὅτ' ἀκατεκοκλίνιζα.

ΑΓΛΑΪΑ.

'Εγὼ θὰ ἐκρυπτόμην.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Τότε καὶ ἐγὼ
μᾶς συγχωρήτε, κύριε, τῷ ἔλεγον
τοσαῦται ἐργασίαι συσσωρεύθησαν
εἰς τῆς Λιζῆ ἐσχάτως τὸ κατάστημα,
ὥστε νὰ βράψω μόνῃ ἀναγκάζομαι
τὰ τοῦ χοροῦ.

(ἀποθέτουσα μετὰ δυσανεκτικῆς τὸ ὄρασμα).

Ὡς τόσῳ ἡ κυρὶ αὐτῆ
χορὸν θέλει νὰ δώσῃ καὶ εἰς τὴν στιγμὴν
τὴν τελευταίαν τὰς προσκλήσεις ἀφῆσεν.

ΑΓΛΑΪΑ.

'Αλλὰ δὲν πταίει ἡ καυμένη καὶ αὐτῆ
χθὲς μόλις ὁ ἀνὴρ τῆς ἀνεχώρησεν.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Καὶ τί σημαίνει τοῦτο;

ΑΓΛΑΪΑ.

Ὅτι δηλαδὴ
χοροὺς αὐτὸς δὲν θέλει εἰς τὸν οἶκόν του
διότι εἶναι, λέγει, πολυέξοδοι.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Καὶ τί νομίζει ὁ ἀνόητος λοιπὸν
ὅτι γυναῖκα ἐνυμφεύθῃ ζωντάν
ἵνα τὴν κατακλίσῃ ὡς κανάριον
ἐντὸς στενοῦ κλωβίου; Αἶ, φιλάτῃ μου,
κι' ὁ ἰδικὸς μου κάπως πρῶτα σύζυγος
τὸν αὐστηρὸν νὰ κάμῃ ἐπεχείρησε
καὶ νὰ μοῦ λέγῃ τί θὰ φάγω σήμερον
καὶ τί νερόν θὰ πῶ ἄλλὰ, κύριε,
τῷ εἶπ' ἀμέσως, ἔχω στόμαχον λεπτὸν
κι' αὐτὰ νὰ τὰ χωνεύσω εἶν' ἀδύνατον.
Τόσα τῷ εἶπα μόνον κ' εἶδες ἐκτοτε
νὰ μ' ἐρωτᾷ τί θέλω· μ' ἄλλους λόγους δὲ
τὸν σύρω ἐκ τῆς μύτης δίχως ἄλυσον.

ΑΓΛΑΪΑ.

Καλὰ, καὶ θέλει ἀμφισβήτησιν αὐτό;
ἐγὼ ἂν δὲν χορεύσω, γίνουμ' ἀβρωστή.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

'Εγὼ, ἂν ἔχω θερμὴν, θεραπεύομαι
μὲ τοῦ χοροῦ τὴν ζέστην ὠραιότατα.

ΑΓΛΑΪΑ.

Καὶ τίς διασκεδάξει χωρὶς ἐξόδα;

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Δὲν θὰ πληρώσῃς, ἐὰν φέρῃς ἱατρὸν
τὴν θερμὴν νὰ σοῦ κόψῃ;

ΑΓΛΑΪΑ.

Βεβαίότατα·
τὸ ἐν μετὰ τοῦ ἄλλου ἀλληλένδετα,
καλὰ, εἶν' ὅλα ταῦτα ὡς αὐταὶ αἱ βελοναί.

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ, ΑΓΛΑΪΑ καὶ ΜΩΜΟΣ

(ἐμφανιζόμενος εἰς τὴν θύραν ὡς καπνοδοχοκαθαριστῆς
μετ' ὄλων τῶν ἐργαλείων του.)

ΜΩΜΟΣ.

Κ' ἔπειτα λέγουν πῶς ἐγὼ δὲν εἶμαι ἰχνηλάτης.

(ὑποκλιόμενος.)

Κυρία, ταπεινότητος.

ΑΓΛΑΪΑ [ἐμβροσὸς ἐγειρομένη.]

Ἄχ! ποῖος εἶναι οὗτος,
καλὲ, ὁ μαῦρος ἀνθρώπος;

ΕΛΠΙΝΙΚΗ [ἐπίσης.]

Τί ἄγρια ποῦ βλέπει!

ΜΩΜΟΣ.

Γλυκύτατος, κυρία μου, ἀπεναντίας εἶναι
ὁ ἡμερὸς μου ὀφθαλμός.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Πλὴν, κύριε, τίς εἶσθε;

ΜΩΜΟΣ.

Δημόσιος ὑπάλληλος.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Ἵπάλληλος;

ΜΩΜΟΣ.

Βεβαίως·

καπνοδοχοκαθαριστῆς τοῦ δημοσίου εἶμαι
καὶ δύνασθε, ὡς βλέπετε χωρὶς κανένα φόβον
ν' ἀναπαυθῆτε εἰς ἐμέ.

ΑΓΛΑΪΑ.

Τί ἄσχημος ποῦ εἶναι!

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

'Αλλὰ τί θέλετε ἐδῶ;

ΜΩΜΟΣ [προσὰ εἰς τὸ μέσον.]

ὦ! ἡ ἀποστολή μου
εἶναι σπουδαία! ἱερά! λαμπρά! σοβαρωτάτη!
—Καθάρισμα, καθάρισμα χρειάζοντ' αἱ Ἀθῆναι
ταχύτατον, κυρία μου, ἀπ' ἄκρου ἕως ἄκρον
πρὶν φθάσουν νὰ καταστραφοῦν—πρὸ πάντων αἱ
[κυρίαί.]

Διὸ λοιπὸν καὶ ἔλαβα τὰ ὄπλ' αὐτὰ ἐπ' ὤμου,
νὰ καθάρισω δωρεὰν τῶν Ἀθηνῶν τοὺς οἴκους·
ἦγουν καταλαμβάνετε.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Ποσῶς τὸν καπνοδόχον
μήπως νὰ καθάριστε τοῦ οἴκου μας ζητήτε;
ΜΩΜΟΣ.

Τὸ πῦρατε! ναι, ἀπὸ σᾶς ἦλθα ν' ἀρχίσω πρῶτον

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Καὶ τίς σᾶς προσεκάλεσε;

ΜΩΜΟΣ.

Βεβαιωθῆτε ὅτι
εἰς ἐν λεπτὸν κυρία μου, καθρέπτην θὰ τὸν κάμω;
Ἴδου παρατηρήσατε, ἂν ἀπαξ μόνον σύρω
αὐτὸ ἐδῶ τὸ σάρωμα, τί σκόνην θὰ σηκώσῃ.
(σείρει τὸ ἔδαφος.)

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Μὴ, ὄχι, ὄχι, παύσατε!

ΜΩΜΟΣ.

Ἴδου, ἰδου, ἰδέτε.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

'Αλλὰ δὲν θέλω, κύριε.

ΜΩΜΟΣ [ἐπιδεικνύων τὰ ἐργαλεῖα του.]

Αὐτὸ θὰ χρησιμεύσῃ
—κυττάξετε παρακαλῶ—μ' αὐτὸ θὰ βίψω πρῶτον
ὅλην ἐκείνην τὴν ψιλὴν καὶ πατητὴν καπνίλαν.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ [ἱπομακρονομένη.]

ὦ! μὴ μὲ πλησιάζετε.

ΑΓΛΑΪΑ [ἐπίσης.]

ὦφ, οὔφ! τί δυσωδία!

ΜΩΜΟΣ [ἰκλουθῶν αὐτᾶς.]

Παρακαλῶ, παρακαλῶ.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ [μετ' ἔργῃς.]

ὦ κύριε κατέστης,
κατέστης ἀνυπόφορος· φύγε ἀμέσως! ἐξώ!

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ, ΑΓΛΑΪΑ, ΜΩΜΟΣ, ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ

[έρχμενος πρὸ τῶν κυριῶν, αἰτίνας ἐπανακλήνεται εἰς τὰς θέσεις των, μὴ παρατηρήσας τὸν Μῶμον, ἀποσυρθέντα εἰς τὴν γωνίαν.]

Τί τρέχει εἰς τὸν οἶκόν μου! τί εἶναι Ἑλπινίκη;

ΕΛΠΙΝΙΚΗ

[μὴ προσέχουσα εἰς τοὺς λόγους του.]

Δὲν βλέπετε αὐθάδεια!

ΑΓΛΑΪΑ [ὁμοίως.]

Δὲν εἶδατε τί τρόπος!

ΣΩΣΙΑΔΗΣ [δυσαναχετῶν.]

Ἄλλὰ τί τρέχει; λέγετε ἢ ἀκούσω τί συμβαίνει

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Τὸ καπνοδοχοσάρωθρον!

ΑΓΛΑΪΑ.

Τὸ ξόανον τρώντι!

ΣΩΣΙΑΔΗΣ [δυσαναχετῶν ἐτι μᾶλλον.]

Πολὺ καλὰ, τὸ ξόανον! τὸ σκύβαλον! πλὴν ποῖος;

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

ᾠ! πῶς μὲ κατετάραξεν.

ΑΓΛΑΪΑ.

Αὐτὴ ἡ δυσωδία

ΣΩΣΙΑΔΗΣ [μετ' ἀπορίας.]

Δὲν μοῦ μυρίζει τίποτε.

ΜΩΜΟΣ [ἰδιῶ.]

Τώρα θὰ σοῦ μυρίση.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Πῶς σείονται τὰ νεῦρά μου!

ΑΓΛΑΪΑ.

Αἱ φλέβες μου πῶς παίζουσι!

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Πλὴν τέλος πάντων λέγετε παρακαλῶ, κυρία, ν' ἀκούσω τί ἐπάθατε· δὲν εἶμαι σύζυγός σας;

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Σύζυγός εἶσθε, μάλιστα, καὶ ὅμως, κύριέ μου, ποτὲ δὲν ἐφροντίσατε εἰς τὴν αὐλόθυράν μας νὰ βάλειτ' ἓνα θυρωρὸν, ὡς ἔχουν αἱ πρεσβεῖαι καὶ δὲν ἀφίνουν ν' ἀναβῆ ἑπάνω τὸν τυχόντα.

ΜΩΜΟΣ [μορφάζων.]

Μωρὲ, δὲν βλέπετε τί καπνοῦς! ἀκούεις ἀπαιτήσεις

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Καλὰ, μὴ μοῦ συγχίξῃσαι λοιτὸν καὶ ἀρρώστῃσας

ΑΓΛΑΪΑ.

Καὶ δέχονται οἱ ἴδιοι, ὅταν οἱ πρέσβεις λείπουν τῶν φίλων τὰ γραμματία.

ΜΩΜΟΣ.

Αἶ, ξύλον ποῦ μᾶς λείπει!

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Καλὰ· ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι δὲν μᾶς συμφέρει νὰ ἔχωμεν καὶ θυρωροὺς ὀγδοηκονταδράχμους, ὅμως ἀφοῦ τὸ θέλετε . . .

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Ἐγώ; ἐγὼ τὸ θέλω; ἡ ἰδική σας δι' αὐτοῦ ὑπόληψις θ' αὐξήσῃ, ἐγὼ δὲ μόνον ἀσφαλῆς θὰ μένω εἰς τὸν οἶκον.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Καὶ τώρα κινδυνεύετε;

ΕΛΠΙΝΙΚΗ [δεικνύουσα τὸν Μῶμον.]

Ἴδου ὅποιοι τώρα.

εἰς τὴν οἰκίαν ἐφορμοῦν καὶ μὲ καταταράττουν.

ΜΩΜΟΣ.

Τί λέγει; τὴν ταραττομεν; χά! χά! καὶ μὴπως, [εἰσθε.

κυρία, αὐγολέμονον ὥστε νὰ σᾶς ταραξῶ, διὰ νὰ πῆξετε; Ἐγὼ . . . ἐγὼ, κυρία . . .

ΣΩΣΙΑΔΗΣ [στραφεὶς καὶ ἰδὼν αὐτόν.]

Ποῖος!

ποῖός εἶσαι σύ;

ΜΩΜΟΣ.

Ἡμίθεος.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Ἐπιες ἴσως οἶνον;

ὅποῖός εἶσαι σ' ἐρωτῶ! τὸ ὄνομά σου!

ΜΩΜΟΣ.

Μῶμος.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Τουτέστι χάχας δηλαδὴ.

ΜΩΜΟΣ.

Γελῶ καὶ περιπαίζω.

τρώντι τὰ παραξένα· ἀλλὰ . . .

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Κ' ἐδῶ τί θέλεις;

ΜΩΜΟΣ.

Τὸν καπνοδόχον σας ἐγὼ ἤλθα νὰ καθαρίσω καὶ ὅμως ἡ κυρία σας δὲν θέλει νὰ μ' ἀφήσῃ· μὲ ὕβρισε, μ' ἐχλεύασε, μ' ἐδίωξε, μὲ . . .

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Φθάνει·

πολὺ καλὰ σοῦ ἔκαμε, ἀνάγωγε! αὐθάδη!

ΜΩΜΟΣ.

Πῶς! πῶς! τὴν δικαιόνετε; καλὰ, θὰ τὸ ἰδῶμεν.

[λαμβάνει θέειν σοβαρῶν]

Δημόσιος ὑπάλληλος λοιπὸν σᾶς λέγω εἶμαι καὶ ἐν ὀνόματι εὐθύς σᾶς προσκαλῶ τοῦ νόμου νὰ ὑπακούσητε.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Εἰς τί;

ΜΩΜΟΣ.

Μάθετε ἤδη ὅτι

διάταγμα ἄστυνομικὸν σήμερον ἐξεδόθη ἀφεύκτως νὰ καθαρισθοῦν ὅλοι οἱ καπνοδόχοι!

[ἐξάγων φύλλον χάρτου.]

Ἴδου καὶ ἡ διάταξις.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ [ὑποκλινόμενος.]

ᾠ κύριε, συγγνώμη,

διότι δὲν τὸ ἤξευρα.

[ἔρχεται συνεσταλημένος πρὸ τῆς συζύγου του.]

Κυρία Ἑλπινίκη . . .

ΕΛΠΙΝΙΚΗ [ἐξακολουθοῦσα τὴν ἐργασίαν της.]

Τί θέλετε;

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Διάταγμα, ὡς λέγει, ἐξεδόθη . . .

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Τὸ ἤκουσα, τὸ ἤκουσα! πλὴν τῆς ἀστυνομίας εἶν' ἄλλα τὰ καθήκοντα, ὅχι δὲ νὰ ἐμβαίη εἰς πράγματα οἰκιακὰ καὶ νὰ μᾶς ἀνεγείρη ἀπὸ τὰς ἐργασίας μας.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ

Καλὰ, πλὴν τέλος πάντων περάσατε εἰς ἕτερον δωμάτιον πρὸς ὦραν καὶ οὕτω συμβιβάζονται τὰ πράγματα εὐκόλως.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Εὐκόλως; ἀλλὰ, φίλε μου, ἐγὼ δὲν τὸ σκοπεύω. Ἄς ἔλθῃ αὔριον.

ΜΩΜΟΣ [ἰδιῶ.]

Καλὲ, αὐτ' ἡ κυρία εἶναι, ὡς βλέπω, τὸ εἰκόνισμα τῆς ἰδιοτροπίας. Δὲν βλέπετε τί σουβλερὴν τὴν μύτην ὅπου ἔχει; πλὴν τώρα ἀφοῦ ἔφθασα ἐδῶ, κακὸν δὲν εἶναι, ἀν' ἐπειθα τὸν ἄνδρα τῆς νὰ τῆς τὴν πελεκήσῃ, διότι, ὡς ἤξεύρετε καὶ ὡς δὲν ἀγνοεῖτε, πολλαὶ κυραὶ σήμερον—κ' ἐπάνω κάτω ὅλαι—σουβλίζουσι μὲ τὴν μύτην των τοὺς δυσυχεῖς των [ἄνδρας] καὶ πρέπει νὰ πελεκηθῇ ἡ μύτη των ὀλίγον.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ [ἐπιτρέφων πρὸς τῷ Μῶμῳ.]

Κύριε Μῶμε, ἀληθῶς καλὸν οἱ καπνοδόχοι συχνὰ νὰ καθαρίζονται· τοῦτο δεικνύει ποίαν ἀστυνομίαν ἔχομεν σοφὴν καὶ πατριώτιν· πλὴν λάβετε παρακαλῶ τὸν κόπον νὰ ἐλθῆτε ἄλλην ἡμέραν, ἐπειδὴ ὡς βλέπετε δὲν θέλει σήμερον ἡ κυρία μου τὸ ἔργον της ν' ἀφήσῃ.

ΜΩΜΟΣ [μὲ στέμνον.]

Δὲν ἠμπορῶ, δὲν ἠμπορῶ ὡς ἰατρὸς ὀφείλω νὰ δώσω τὸ καθάρσιον κατὰ σειράν εἰς ὅλους.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Ἄλλὰ δὲν θέλει.

ΜΩΜΟΣ.

Καὶ λοιπὸν σᾶς κάμνει ὅπως θέλει ἡ σύζυγός σας;

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Κύριε, δὲν σοῦ τὸ ἐπιτρέπω νὰ ἐπεμβαίησιν εἰς αὐτά! αὔριον ἔλα, φύγε!

ΜΩΜΟΣ.

Μάθε λοιπὸν τώρα καὶ σὺ ὅτι ὁ παραβάτης θέλει πληρώσει πρόστιμον δραχμῶν πεντακοσίων.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ [καταβορβηθεὶς.]

Τί! πρόστιμον!

ΜΩΜΟΣ.

Ἄπερχομαι νὰ σᾶς καταμηνύσω.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ [τρέχων ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.]

Παρακαλῶ, παρακαλῶ, σταθῆτε. — Ἑλπινίκη . . .

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

ᾠ κύριε, σᾶς βεβαίω, μ' ἀνησυχῆτε τόσον, ὥστε δὲν ἐβράβα γὰρ οὔτε τριῶν δακτύλων Τί θέλετε;

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Δὲν βλέπετε; πρόστιμον νὰ πληρώσω μὲ φοβερίζουσι.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ.

Αἶ, λοιπόν ;

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Τί θέλετε νά κάμω ;

ΕΛΛΗΝΙΚΗ.

Πληρώσατε τὸ πρόσημον.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

*ὦφ! ἴδρωσα, τί ζέστη!

ΜΩΜΟΣ [ἰδίξ.]

*Ὤκουκκε, κουκκε σύζυγε! εἰς τὰ βουναὶ πῶς εἶναι οἰκουκκοὶ πρῶτα ἤξευρα, πλὴν τῶρα, ὅπως βλέπω, κάθε κυρία ὑπανδρος κρατεῖ καὶ ἓνα κουκκον.
— Κύριε, τί ἐκάματε ; θά φύγω.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ [κλυθμυρίζων.]

Νά πληρώσω

λοιπὸν προκρίνετε δραχμὰς πεντακοσίας μάτην ;

ΕΛΛΗΝΙΚΗ.

Καὶ τάχα δὲν ἀξίζομεν τόσον ποσόν ;

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

*Ἀξίζεις,
ἀξίζεις, Ἑλληνική μου, ὅ,τι εἰπῆς ἀξίζεις,
πλὴν πέρασε εἰς ἕτερον δωμάτιον πρὸς ὦραν.

ΜΩΜΟΣ [χαιρετῶν ἔπος ἐξέλθη.]

Λοιπὸν νά μὴ σᾶς ἐνοχλῶ, ἐγὼ πηγαίνω πλέον.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Κύριε Μῶμε, πρὸς Θεοῦ ! μίαν στιγμὴν ἀκόμη.
— Πρὸς χάριν μου τοῦλάχισον τόσῃ μικρὰν θυσίαν
δὲν κάμνεις, Ἑλληνική μου ; Ἴδὲ σὲ ἱκετεύω.

[γονυπετεῖ πρὸ τῶν ποδῶν της.]

ΜΩΜΟΣ.

Ἐάν δὲν ἦτο σύζυγος--ὦ ! μὰ τοὺς καπνοδόχους--
ἐπαίτην θά τὸν ἔλεγα.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Σκληρὰ, δὲν μὲ λυπεῖσαι ;

ΕΛΛΗΝΙΚΗ.

Πολὺ καλὰ, πρὸς χάριν σας λοιπὸν ἄς περιμείνη
νά ράψω τὴν ραφὴν αὐτὴν καὶ τότε καθαρίζει.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ [ἐπιστρέφων πρὸς τὴν Μῶμω.]

Κύριε Μῶμε, λάβετε παρακαλῶ τὸν κόπον
ὀλίγον νά προσμενίητε· καθήσωμεν ἐνταῦθα,
ἕως νά ράψουν κάτι τι, ἰδοὺ σᾶς συντροφεύω
κ' ἐγώ.

ΜΩΜΟΣ.

*Ἄς ἦναι, δέχομαι.

[Λιζόντες κλισματὰ κἀθονται εἰς ἀπόστασιν τινα ἀπὸ τῶν
κυριῶν, συνομιλοῦντες χαμηλῇ τῇ φωνῇ.]

Πλὴν μεταξύ μας ἤδη
σᾶς λέγω ὅτι ἀπορῶ μὲ τὴν ὑπομονὴν σας,
ν' ἀφίνετε τὴν σύζυγον νά ἀπειθῇ τοσοῦτον.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Αἶ, τί νά κάμης, ἀδελφέ ; καλὸν νά παραβλέπη
κανεὶς εἰς τὴν γυναϊκά του, ὅπόταν νά χορεύῃ
τὴν ἐπιούσαν πρόκηται.

ΜΩΜΟΣ.

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὅμως
ἀλλέως κάμνουν σήμερον οἱ σύζυγοι.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Τί κάμνουν ;

ΜΩΜΟΣ.

Εὐλίζουν τὰς γυναϊκάς των, ὅταν δὲν ὑπακούουν.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Εἶν' ἀληθές ;

ΜΩΜΟΣ.

Τί, σᾶς γελῶ ; εἷς φίλος μου ἐκείθεν
μοῦ τὸ ἐτηλεγράφησε τὴν πρώτην Ἀπριλίου.

Αἶ, πῶς σᾶς φαίνετε αὐτό ;

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

*Ὀραῖον μέτρον εἶναι
εἰς τὴν Ἑλλάδα δυστυχῶς ἀκόμη δὲν εἰσήχθη.
Πλὴν λέγετε παρακαλῶ, ἐπιθυμῶ νά μάθω,
δὲν εἶναι ἰδιότροποι ὡς ἄλλοι* αἱ Ἀγγλίδες ;

ΜΩΜΟΣ.

Διόλου· ἐμαλάκωσαν καὶ ἔγειναν ἀρνία.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Εὖγε τῶν Ἀγγλων !

ΜΩΜΟΣ [ἰδίξ.]

Ἡρξισεν ὁ φίλος νά φουσκόνῃ
ἡ μύτη θά πελεκηθῇ.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Ἡ ἰδική μου ὅμως
εἶναι τοσοῦτον νευρική, ὥστε ἐάν δὲν κάμη
ὅ,τι τῆς ἔλθει εἰς τὸν νοῦν ἀμέσως ἀρῶσταινεῖ.

ΜΩΜΟΣ.

Καὶ σεῖς τὰ παραδέχεσθε.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Τί θέλετε νά κάμω ;
ποσάκις νύκτα ἔτρεξα τοὺς ἱατροὺς νά φέρω.

ΜΩΜΟΣ.

Λοιπὸν καὶ ἂν σᾶς ἔλεγεν ὅτι εἰς τὴν γωνίαν ἐπιθυμῆι νὰ σᾶς ἰδῆ ὄρθον μὲ ἓνα πόδα, θὰ τὸ ἐκάμνατε κι' αὐτό.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Μ' ἐμπαίζετε ;

ΜΩΜΟΣ.

Διόλου·

ὑπόθεσ πῶς τ' ἀπήτησε.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Λοιπὸν νὰ τὴν ἀφήσω νὰ ἀρρωστήσῃ ἐξαφνα καὶ ἴσως ν' ἀποθάνῃ ;

ΜΩΜΟΣ.

Τῆ ἀληθείᾳ, ἀποροῶ, κύριε Σωσιάδη, πολὺ, πῶς δὲν γυμνάζεσθε εἰς τοῦτο ἀπὸ τώρα.

Σ Κ Η Ν Η Δ'.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ, ΑΓΛΑΪΑ, ΜΩΜΟΣ, ΣΩΣΙΑΔΗΣ, ΕΜΠΟΡΟΣ.

ΕΜΠΟΡΟΣ

[κρατῶν δεξιὴν ὑψισμάτων ὑπὸ τὴν μαζχάλην.]

Εἰπέτε μου, παρακαλῶ, ποῦ εἶναι ἡ κυρία ;

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Καὶ τέλος πάντων ἤλλατε μετὰ τοσαύτην ὥραν. Μεταξωτὰ ἐφέρατε ;

ΕΜΠΟΡΟΣ

[ἐπιθέτων αὐτὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης.]

Νεώτατα, κυρία·

παρατηρήσατε αὐτὸ τί μαλακὸν ποῦ εἶναι, αὐτὸ δὲ πάλιν τί ζεστόν, τί δροσερόν τὸ ἄλλο.

[Δί κυρίαί περιεργάζονται τὰ ὑψίσματα.]

ΜΩΜΟΣ.

Ἐμπορος τῆς κυρίας σας αὐτὸς θὰ ἦναι ἴσως.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ [συνορροῦμένος.]

Ναὶ τῆς κυρίας μου, ἀλλὰ . . . τίς θὰ πληρώσῃ [βλέπε.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Αὐτὸ ἐγὼ καλλίτερον νομίζω, Ἀγλαΐα· τί λέγετε ;

ΑΓΛΑΪΑ.

Αὐτὸ κ' ἐγώ.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ [πρὸς τὸν ἔμπορον.]

Κόψατε δέκα πήχεις,

ΕΜΠΟΡΟΣ.

Ἀμέσως.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ [βαθὺ ἀναστενάζων.]

Ὅχι !

ΜΩΜΟΣ.

Τί ἔχετε ;

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Μ' ἐδάγκασεν εἰς ψύλλος.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Ἀλλὰ νὰ τὸ μετρήσετε παρακαλῶ μὲ τάξιν.

ΕΜΠΟΡΟΣ.

Μὴ ἀμφιβάλλετε ποσῶς· ἰδοῦ, κυρία.

[μετρεῖ διὰ τοῦ πήχειος.]

— Μία.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Προχώρει.

ΕΜΠΟΡΟΣ.

Δύο.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Δύο.

ΕΜΠΟΡΟΣ

Τρεῖς.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Τρεῖς.

ΕΜΠΟΡΟΣ.

Τέσσαρες.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Μὴ τόσο καὶ σεῖς δά τὸ τεντόνετε· καὶ ἐκ χρυσοῦ ἂν ἦτο, τόσο φυλάργυρος ποτὲ δὲν ἔπρεπε νὰ ἦσθε.

ΕΜΠΟΡΟΣ.

Ἐγώ ; ἀλλὰ, κυρία μου, δὲν τὸ τεντόνω.

[ἐξακολουθῶν νὰ μετρεῖ.]

Πέντε.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Τέσσαρες.

ΕΜΠΟΡΟΣ.

Πέντε.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Ὅχι δά· δι' ἓνα τώρα πήγυν τοιουτοτρόπως κάμνετε ;

ΕΜΠΟΡΟΣ [δίψ.]

Ὡς βλέπω, αἱ κυρίαί δὲν ἔχουσι καλοὺς σκοποὺς καὶ ἄς καλοπροσέξω· — Λοιπὸν μετροῦμεν ἐξ ἀρχῆς· ἰδέτε.

[μετρεῖ διὰ τοῦ πήχειος.]

— Μία, δύο, τρεῖς, τέσσαρες, πέντ', ἕξ, ἑπτὰ, ὀκτώ, ἑννέα,
[δέκα.

[ἀποκόπτων τὸ ὕψωμα.]

Μ' ὕψαιαν.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ.

Σᾶς εὐχαριστῶ· τὸ ὅλον πόσον κάμνει;

ΕΜΠΟΡΟΣ.

Δέκα αἰ δέκα... ἑκατὸν δραχμᾶς, κυρία, μόνον.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ.

Καλά.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Ὁχ!

ΜΩΜΟΣ.

Τί ἐπάθατε;

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Τὸ δέρμα μου νομίζω

ὅτι ἐξέγδαρεν αὐτός.

ΜΩΜΟΣ.

Τίς;

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Εἷς μεγάλος κώνωψ·

δὲν εἶδες ποῦ ἐπέταξεν;

ΜΩΜΟΣ.

Ἐπρόσεχον νὰ ἴδω

τὰς ἑκατὸν ἐκεῖ δραχμᾶς ὅποιος θὰ πληρώσῃ
δι' ἐν και μόνον φέρεμα.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Τίς ἄλλος, ἀδελφέ μου,

παρὰ ἐγώ;

ΜΩΜΟΣ.

Σᾶς βεβαιῶ, κύριε Σωσιάδη,

ὅτ' εἶσθε καλοκάγαθος ὡς τὰ μωρὰ παιδιὰ.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Κ' ἐγὼ τὸ βλέπω, ἐπειδὴ τί χρήματα πληρόνω
ἐγὼ εἰξεύρω· ἀλλὰ μὴ, νὰ κάμω και ἀλλέως,
μου εἶναι τάχα δυνατόν; ὅλ' αἰ κυρίαί τῶρα
μεταξωτὰ ἐνδύονται ἀπὸ τῆς πριγκηπίσσης
μέχρι τῆς κέρης τοῦ ψωμᾶ.

ΜΩΜΟΣ.

Εἷς τὴν Οὐασιγκτῶνα

ὅμως δὲν γίνεται αὐτό.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ

Ἄλλὰ ἐκεῖ τί κάμνουν;

ΜΩΜΟΣ.

Ἐγνώρισαν ὡς φαίνεται οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι

ὅτι ἡ πολυτέλεια εἶναι φθορὰ και ἤδη
μὲ ἐνδυμα ἀπλούστατον ἐνδύουν τὰς γυναῖκας
ἀπὸ καννάβιον λεπτόν.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ [ἐνουσιωδῶς.]

Ὁ! εἶθε νὰ ἐπώλουν

παρόμοια καννάβια κ' ἐδῶ οἱ ἔμποροί μας.

ΑΓΛΑΪΑ [ἐπιδεικνύουσα μὲ χαρὰν ἐν ὕψωμα.]

Κύτταξε τὸ μεταξωτὸν αὐτό, δὲν σοῦ ἀρέσει;

ΕΛΛΗΝΙΚΗ.

Ἄχ! ποῦ τὸ ἐξετρώπωσες;

[πρὸς τὸν ἔμπορον.]

Κόψε και ἀπὸ τοῦτο!

ΕΜΠΟΡΟΣ.

Και πόσους πήχεις θέλετε;

ΕΛΛΗΝΙΚΗ.

Μετράτε και σᾶς λέγω!

ΣΩΣΙΑΔΗΣ [ἰδίχ.]

Και ἄλλο ἢ ἀχόρταγος; και ἄλλο θὰ μετρήσῃ;

ΕΜΠΟΡΟΣ [μετρῶν διὰ τοῦ πήχεως.]

(Μία, δύο, τρεῖς, τέσσαρες, πέντε . . .)

Ἀκόμη;

ΕΛΛΗΝΙΚΗ.

Προχωρεῖτε.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ [δυσαναχαιτῶν.]

Ὁχ! τὸ κάθε μετρημάτου
τρυπᾶ ὡς λίγχη Πρωσσικὴ τ' αὐτίμου πέρα πέρα.

ΕΜΠΟΡΟΣ [ἐξαικλουθῶν.]

(Ἄ Εξ, ἑπτὰ, ὀκτώ, ἑννέα, δέκα . . .)

Νὰ προχωρῶ;

ΕΛΛΗΝΙΚΗ.

Κουράσθητε;

ΣΩΣΙΑΔΗΣ [στρεφόμενος; ἐπὶ τῆς ἑδρας του.]

Ἄν ἐκουράσθην λέγει;

Θὰ σκάσω! ὦφ!

ΜΩΜΟΣ.

Τί ἔχετε;

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Δὲν ἐννοεῖτε ζέστην;
ὦ! στήριξέ με, ἀδελφέ, και θὰ λειποθυμήσω·
δὲν ὑποφέρω!

ΜΩΜΟΣ.

Και ἐγὼ· ὅμως ἐγὼ μ' ἐκεῖνον
τὸν ἔμποροληστήν.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Κ' ἐγὼ· δὲν βλέπεις, ἀδελφέ μου,
τί θραῦσιν κάμνει;

ΜΩΜΟΣ.

Μ' ἔρχεται νὰ τὸν ζυλοφορτώσω.

ΕΜΠΟΡΟΣ

* *Ενδεκα.*

ΕΛΛΗΝΙΚΗ.

* *Ενδεκα.*

ΕΜΠΟΡΟΣ

Δώδεκα

ΕΛΛΗΝΙΚΗ.

Δώδεκα.

ΜΩΜΟΣ [ὕποκοντῶν αὐτῶν.]

Τί στέκεις ; δὲν σηκώνεσαι ;

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

[ἀναπηδῶν ἐκ τῆς ἔδρας του]

Αἶ, κύριοι ! σταθῆτε !

τί μ' ἐνομίσατε λοιπὸν Ἑβραῖον τραπεζίτην
καὶ κόπτετε καὶ κόπτετε χωρὶς νὰ ἐρωτᾶτε,
ἂν ἦμαι σύμφωνος κ' ἐγὼ ἂν ἔχω νὰ πληρώσω ;

ΕΛΛΗΝΙΚΗ [ἐξοργισθεῖσα.]

Κύριε, τί ἐπάθατε ! τί τρόπος εἶναι οὗτος ;

— Κόψατε, κύρι' ἔμπορε, ἀκόμη πέντε πήχεις.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Κόψατε, κύρι' ἔμπορε, τὰ ἐμπορεύματά σας
εἰς τὸ κυρτὸν τοῦ ὄμου σας καὶ φύγετε ἀμέσως,
διότι ἀπεφάσισα λεπτὸν νὰ μὴ πληρώσω.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ.

Καλὲ, μὴ τὸν ἀκούετε.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Δὲν σὲ πληρόνω εἶπα·
ἔλα ! ἐμπρός ! τὸν δρόμον σου, μὴ σὲ πετάξω
[μόνος.]

[τὸν ἀποβάλλει κκὴν κακῶς μετὰ τῶν ὑφαγμάτων του.]

ΜΩΜΟΣ [ιδιαιτέρως.]

Εὐγε.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Καλὰ

ΜΩΜΟΣ.

Περίφημα.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Δὲν εἶδες ἀχρεϊότης !

ΕΛΛΗΝΙΚΗ.

Πλὴν, κύριε, ἐγείνατε ἀλλόκοτος, ὡς βλέπω.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Κ' ἐγὼ τὸ βλέπω· ἄμποτε νὰ ἤμην ἀπὸ πρῶτα.

ΜΩΜΟΣ [ιδίχ.]

Τὰ σύννεφα συγχρουνται καὶ ἀφενκα θὰ βρέξῃ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ.

Λοιπὸν χωρὶς ἐνδύματα, γυμνὴ πρέπει νὰ μείνω ;

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Γυμνή ; καὶ μὴ δὲν ἔχετε βαμβακερὰ δεσιμίδας ;
καὶ μὴ δὲν σὰς ἠγόρασα προχθὲς σχεδὸν ἀκόμη
διπλοτριπλοτετραδίπλα μεταξωτὰ, κυρία ;

ΕΛΛΗΝΙΚΗ.

Καὶ τί μὲ τοῦτο ; μὲ αὐτὰ θὰ μείνω μέχρι τέλους
μόνη καὶ κατ' ἐξάρεσιν ὡς ἄλλη ἀρχαίότης ;

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Μ' αὐτὰ, κυρία ! μάλισα ! ὡς ὅτου νὰ τρυπήσουνε

ΜΩΜΟΣ.

Τάρχαϊα εἶναι πάντοτε καὶ ἀκριβὰ, κυρία·
εὐθὺς δὲ πρὸς ἀπόδειξιν σὰς λέγω ἓνα μῦθον·
— Μίαν φορὰν κ' ἓνα καιρὸν εἰς...

ΕΛΛΗΝΙΚΗ.

Φθάνει.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

"Οχι, λέγει

ΕΛΛΗΝΙΚΗ.

Καὶ πῶς ! αὐτὸν θ' ἀκούωμεν ;

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Αὐτὸν, κυρία ! ναῖσκε !

ΕΛΛΗΝΙΚΗ [μετ' ὀργῆς.]

"ὦ ! κύριε, κατέστητε, ἀφόρητος καὶ φεύγω·
πλὴν σὰς τὸ λέγω φανερὰ : ἐὰν τὰ ἀναγκαῖα
μεταξωτὰ ἐνδύματα δὲν ἔχ' ὡς τὸ ἐσπέρας,
ἢ σὰς χωρίζω ἢ ἢ ἢ ἢ θὰ πνιγῶ ! θὰ σκάσω !
κ' ἐπάνω σας τὸ κρῖμά μου.

[φεύγει.]

ΜΩΜΟΣ.

Μή... κ' ἢ αὐτοχειρία,

κύρι', ἀπαγορεύεται.

ΑΓΑΘΙΑ [ἀναχωροῦσα.]

Κύριε Σωσιάδη,

δὲν ἤλπιζα, σὰς βεβαιῶ, τόσον σκληρὸς νὰ ἦσθε·

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Πηγαίνετε νὰ εὑρετε τὸν μαλακὸν σας ἄνδρα.

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ, ΜΩΜΟΣ.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

ὦ, ἦδη ἀναπνέω! τὴν δὲ βράχιν μου
ἐλαφρότάτην πάλιν τὴν αἰσθάνομαι,
καθὼς ὅποτεν ἡμηνίνας ἄγαμος.

— Κύριε Μῶμε, εἶμαι εὐγνώμων δούλος σου·
τὸ πρόσωπόν μου μόλις ἔπτυσες κ' εὐθύς
οἱ δύο ὀφθαλμοὶ μου ἠνεώχθησαν
ὡς ἄνθη παππαρούνας ἄλωσφρόγγυλα.

ΜΩΜΟΣ [ὑποκλινόμενος.]

Κύριε Σωσιάδη, τὸ καθήκον μου . . .
ἐν τούτοις φαντασθῆτε ποῖον ὄφελος
εἰς τὸ βαλάντιόν σας θὰ ἐπήρχετο,
εἰς δὲ τὸ ἄτομόν σας δόξα καὶ τιμὴ,
ἂν τῆς Οὐασιγκτῶνος ἐφημερῶζετε
τὸν τρόπον ἐν Ἀθήναις.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Ποῖον δηλαδὴ;

ΜΩΜΟΣ.

*Ἄν τὰς γυναῖκας ὄλας μὲ καννάβια
ἐνδύσητε ἐν γένει, κάμνοντες ἀρχὴν
ἀπὸ τὴν ἰδικὴν σας.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

ὦ! λαμπρότατον
τὸ πρᾶγμα θέλει εἶσθαι, πλὴν τὸ δέχεται;

ΜΩΜΟΣ.

Συρμὸς ὅποτεν ἦναι, καὶ τὰ σκρόδα
κρεμῶσιν αἱ κυραὶ, ἀδιόφορον
ἂν τεχνητὰ δὲ ἦναι ἢ καὶ φυσικά.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Πλὴν πῶς νὰ ἀναγκάσω ἐγὼ δύναμαι
τοῦ κόσμου τὰς γυναῖκας νὰ φορέσωσι
καννάβια;

ΜΩΜΟΣ.

*Ἄν ἦμεν εἰς τὴν θέσιν σας,
ἰδοὺ ἐν συντομίᾳ τί θὰ ἐκαίνα.
Θὰ προσεκάλουν τοὺς σύζυγους ἅπαντας
τῶν Ἀθηῶν εἰς μέρος ἰδιαιτέρον
καὶ ἀνάβας εἰς βῆμα δίκην ῥήτορος,
μὲ στόμα ἀνοιγμένον ὡς πηγᾶδιον
κατὰ πολυτελείας θὰ ἠγόρευον
καὶ σχέδιον ἀμέσως θὰ ἐπρότεινον
περὶ λιτοκανναβιοφορήσεως
τῶν γυναικῶν.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Ὁραία!

ΜΩΜΟΣ.

*Ὀ! οἱ σύζυγοι
πιστεύω δὲ πῶς θέλουν τὸ παραδεχθῆ,
τὸ δ' ὄνομά σας ὡς Σωτήριος ὄνομα
μὲ κεφαλαῖα θ' ἀναγράψουν γράμματα.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶναι πατριωτικὴ,
κύριε Μῶμε, ἐπιχείρησις αὐτὴ,
ἐγὼ δὲ ἔχω πόθον, εἰς τὸ ἔθνος μου
νὰ γείνω εὐεργέτης, ἀπὸ πρόπερσι·
ἀλλὰ δὲν μὲ συμφέρει βλέπω δυστυχῶς
καὶ παραιτοῦμαι τῆς πρωτοβουλίας.

ΜΩΜΟΣ.

Πῶς;

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Ἰδοὺ ἂν ἀποτύχω, τί νομίζετε
ὅτι θὰ πάθω; ἔκτακτον παράρτημα
περὶ ἐμοῦ ἀμέσως θὰ ἐκδώσωσιν
οἱ παραρτημογράφοι—μ' ἐκατάλαβες—
καὶ θὰ μὲ λούσουν, φίλε μου, πατόκορφα,
ὡς συνηθίζουν κάμποσοι ἀπὸ αὐτοὺς
τοὺς εὐγενεῖς κυρίους, ὅταν ἦναι ΝΑ . . .
διὰ πεντάρην ἀνοικτὸν τὸ μμάτι των.
Ἐὰν δὲ ἐπιτύχω, δυστυχία μου!
Στρατοδικεῖον κατ' ἐμοῦ θὰ στήσωσιν
ὄλ' αἱ κυραὶ τότε καὶ εἰς θάνατον
θὰ μὲ καταδικάσουν, μία μία δὲ
θὰ μοῦ ἐμπήγη τὴν καρφοβελόνην τῆς,
ἐκδικουμένη διὰ τὰ καννάβια.

ΜΩΜΟΣ [ὡς ἀνεκλύει· τι.]

Κύριε Σωσιάδη! εὐρον μέσον τι,
νὰ μὴ φανερωθῆτε.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Ποῖον; πῶς;

ΜΩΜΟΣ.

Ἰδοὺ·

ἂν προσωπίδα βάλει' εἰς τὸ πρόσωπον.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Τί; μασκαρᾶς νὰ γείνω;

ΜΩΜΟΣ.

*Ὅχι μόνον σεῖς,
θὰ βάλουν καὶ οἱ ἄλλοι· τί σᾶς βλάπτει; μὴ
δὲν ἦναι ἀποκρέω;

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Ἐχεις δίκαιον·

σήμερον εἶδ' ἀκόμη ἓνα κύριον,
ὅστις πολίτης ἦτο χθὲς καθὼς ἡμεῖς,
καὶ φουσκωμένον ὕψανε τὸ πρόσωπον,
διότι θέσιν ὑπαλλήλου ἐλαβε.
Νὰ τὸν ἐκλάβω μασκαρᾶν δὲν ἔπρεπε;

ΜΩΜΟΣ.

Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ πρᾶγμα ἐτελείωσε·
τοὺς προσκαλεῖτε ἀνωμόως πάραυτα
ὅτι χορὸν καὶ γεῦμα δῆθεν ἔχετε
εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς Ἀνατολῆς;
σήμερον τὴν ἐσπέραν, ἀναβαίνετε
τὸ βῆμα, ὅταν ἔλθουν, καθὼς εἴπαμεν,
ἀνοίγετε τὸ στόμα, ὡς ἠξέυρετε,
τὸ σχέδιον ὑπ' ὅσιν ὑποβάλλετε
καὶ ὅσον ἠμπορεῖτε ἔξφωνίζετε
ὑπὲρ αὐτοῦ, ἂν τύχη καὶ ἀντίστασις·
ψηφίσαντες δὲ τοῦτο, διαλύεσθε,
χωρὶς νὰ σᾶς γνωρίσουν οὐδ' οἱ κώνωπες.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

*Ἐννόησα· παιδίον ἄλλοτ' ἔπαιζα
τὴν τυφλομύγαν οὕτω.

ΜΩΜΟΣ.

Ἄπαράλλακτα.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ [μονολογῶν.]

ἄλλοτε πηγαίνω νὰ καλέσω πάραυτα
γνωρίμους καὶ ἀγνώστους ὄσους δυνηθῶ
καὶ προσωπίδα ν' ἀγοράσω ῥήτορος.
Προχώρα, Σωσιάδη, εἰς τὸ ἔργον σου!
φωνὴν βατράχου λάβε πρῶτα εὐστροφον,
ὑπομονὴν δὲ ὄνου κ' ἐξέλθε ταχύς,
ὡς ἀγοραῖος ν' ἀγορεύσης ἀνθρώπος
ὑπὲρ λαμπροῦ σχεδίου. Ἄγε! μάχησε!
ἴσως δὲ μετὰ ταῦτα οἱ ἀπόγονοι,
ὅταν καμπούρης γέρον θὰ περιπατῆς,
ἰδοὺ ὁ Σωσιάδης» λέγουν ὀπισθεν
»ὅστις τὴν γυναικείαν πολυτέλειαν
»ἐξώρισεν ἐδώθεν, πρῶτος πάντων δὲ
»εἰσήγαγ' ἐν Ἑλλάδι τὰ καννάβια.»
— Κύριε Μῶμε, χαίρει.

ΜΩΜΟΣ.

Καλὴν δύναμιν.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄.

ΜΩΜΟΣ

[κροτῶν τὰς χεῖρας κωμικῶς καὶ κηχλάων.]

Χά χα! χί χι! εὐγε, Μῶμε!
καὶ τὸν ἓνα καὶ τὸν ἄλλον
τοὺς ἐρέθισες ἀρκούντως,
γέλα τὸ λοιπὸν καὶ βλέπε
ποῖα τώρα θὰ ἀνάψῃ
ἀνδρογυναικομαχία.
Χά χα! χί χι! ποῖος τάχα
μὲ τοιαύτην κοινωνίαν
ἠμπορεῖ νὰ μὴ γελάσῃ;
ὄλ' οἱ ἄνδρες εἶναι μ π ο ὕ φ ο ρ ο ι
αἱ γυναῖκες π ρ ι μ α δ ὄ ν α ι
κ' αἰωνίως παριστάνουν
μεταξὺ των κωμωδιᾶν.
Κακομοίρη Σωσιάδη,
τί σοῦ ἐμελλε νὰ πάθῃς,
προσωπίδα νὰ φορέσῃς,
μασκαρᾶς δὲ συναμότης
εἰς τὸ βῆμα νὰ ἀναίθῃς.
Ἄγχαλὰ δὲν εἶσαι μόνος
ὄλαι τώρα αἱ κυραὶ,
κ' ἀποκρέω ἂν δὲν ἦναι,
μετημφισμέναι τρέχουν
εἰς χοροὺς καὶ περιπάτους.
Τὴν προχθὲς ἐγὼ ἀκόμη
εἶδα μίαν ἐν Ἀθήναις,
εἶχε δὲ τὸ πρόσωπόν τῆς
μ' ἄλευρον ἐλείψει τόσον,
ὡς νὰ εἶχε προσωπίδα.
Εἰς τὴν κεφαλὴν δὲ πάλιν
τόσας ἔφερε πλεξίδας
κρεμκστὰς καὶ ἐστριμμένας,
ὡς νὰ ἦτο σκορδοπόλις
καὶ εἰδείκνε τὸ δαίγμα.
Εἰς τὴν βράχιν τῆς προσέτι
εἶδα δύκτιον ν' ἀπλοῦται
καὶ σχεδὸν ἐπείσθην τότε
πῶς ἐβγήκε νὰ ψαρεύσῃ.
Καὶ τῶντι' ὀπισθεν τῆς
ἔπρεχον οἱ γεωμέτραι
κ' ἐργολάβοι ἓνας κ' ἓνας,
ὁ δὲ κοῦκκος σύζυγός τῆς,
ἐκαμάρωνε πλησίον
τῆς κυρίως, κροδωμένος.

καὶ ἀλύγιστος ὡς στύλος
τηλεγράφου.— Ἐντροπή σας!
ναί, κυρία, ἐντροπή σας!

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

ΜΩΜΟΣ, ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ

[βραδέως εἰσερχομένη καὶ διὰ φωνῆς πληρτικῆς.]

Λοιπὸν, κύριε Μῶμε, τί σὰς ἔκαμα
καὶ πόλεμον τοιοῦτον ἐναντίον μου
ὠμόσατε ;

ΜΩΜΟΣ [ἐκπληττόμενος.]

Κυρία !

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Τί σὰς ἔπταισα

καὶ μὲ μισεῖτε τόσο ;

ΜΩΜΟΣ.

Τί μὲ λέγετε ;

ἐγὼ τοιοῦτον νὰ μισήσω ἄγγελον!
ἐγὼ ! — Ὅποια ὄψις συμπαθητικῆ!
τὴν βλέπω τεθλιμμένην καὶ αἰσθάνομαι
ὅτι κ' ἐγὼ θ' ἀρχίσω τὸ παράπονον.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Τί, τὸ ἀρνεῖσθε ;

ΜΩΜΟΣ.

Μ' ὄλα τῆς γραμματικῆς
τάρνητικά, κυρία, μόρια.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Λοιπὸν

ποῦ εἶν' ὁ σύζυγός μου ;

ΜΩΜΟΣ.

Ἐξω ἔφυγεν.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Ποῦ θὰ ὑπάγη τάχα δὲν ἤκούσατε ;

ΜΩΜΟΣ.

Διόλου, μὰ τὰ σῦκα τὰ Ἄνδριώτικα,
ἐξ ὧν οὐκ ἄσας κατεβρόχιζον μικρός.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Παρὰ τὴν θύραν ὅμως τοῦ θαλάμου μου
πρ' ὀλίγου ἰσταμένη, ἤκουσα ἐγὼ
ποῦ θὰ ὑπάγη.

ΜΩΜΟΣ.

Ποῦ ; ποῦ ; ποῦ ;

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Συμβούλιον

νὰ συγκαλέσῃ εἶπε φύγει ἐξ ἀνδρῶν,
ψήφισμα νὰ ψηφίσουν τρομερώτατον,
δι' οὗ ἡ γυναικεία πολυτέλεια
νὰ καταργῆται πλέον.

ΜΩΜΟΣ [ὑπομειδιῶν.]

Καὶ τὸ χεῖριστον,
νομίζω εἶπεν ὅτι μὲ καννάβινα
θὰ σὰς ἐνδύουν τοῦ λοιποῦ ἐνδύματα.
— Χάχ ! πόσω θὰ ἐγέλων, ἐὰν ἔβλεπα
ἐκείνην τὴν ἀβρολεπτοπελεκητὴν
κυρία, ἐβραμμένην ὡς σαπαῦνιον
ἐντὸς σακκίου ἀπὸ κανναβόπανον.

[ΕΛΠΙΝΙΚΗ² [ὑπέδακρυς.]

Σεῖς, κύριε, γελᾶτε, ὅμως μάθετε
ὅτι ἂν ταῦτα ψηφισθοῦν, τὸ κατ' ἐμὲ
ἡ φυσικὴ θὰ γείνω ἢ . . . φαρμάκιον
θὰ πῶ ν' ἀποθάνω.

[λύεται εἰς δάκρυα.]

ΜΩΜΟΣ.

Καλὲ, κλαίετε ;
κυρία, μὴ ! νὰ ζῆτε ! μὴ τὸ κάμετε !

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Τί τάχα, μὲ λυπεῖσθε ;

ΜΩΜΟΣ.

Κ' ἀμφιβάλλετε ;

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Λοιπὸν προλάβετε μὲ.

ΜΩΜΟΣ.

Διατάξατε
τί θέλετε νὰ κάμω ν' ἀπαρχονισθῶ ;

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Θεὸς φυλάξοι ! μόνον μίαν χάριτα
μικρὰν θὰ σὰς προτείνω νὰ μοι κάμετε.

ΜΩΜΟΣ.

Τί χάριτα ἀγαπάτε ; γεωγραφικὴν ;

ΕΛΠΙΝΙΚΗ:

Χάριν σὰς εἶπα.

ΜΩΜΟΣ.

Λέγετ', εἶμαι πρόθυμος.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ [ὡσεὶ δειλιῶσα]

Μόλις σᾶς εἶδα πρὸ ὀλίγου, κύριε,
βεβαιωθῆτε ὅτι ἡ καρδιά μου . . .

ΜΩΜΟΣ.

Τί ἔπαθε, κυρία ;

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

"Αχ! ἐντρέπομαι
νὰ προχωρήσω — ὅτι . . . ὅτι . . .

ΜΩΜΟΣ [ἰδίᾳ.]

"Ω, ὦ, ὦ !

ἔχομεν κι' ἀπὸ τοῦτα ! βλέπω κάλλιστα
τὸ μέρος της τὸ παίζει! πλὴν ἀλλὰ κ' ἐγὼ
τὸ ἰδικόν μου δὲν θὰ παίζω ἄσχημα.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

"Οτι ἀμέσως αἰσθημα εὐνοϊκὸν
ἠσθάνθη ἐνδομύχως, κύριε, πρὸς σᾶς.

ΜΩΜΟΣ.

'Εμέ ; τί βλάξ ποῦ εἶμαι ! δὲν ἐνόησα.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Σεῖς δὲ τὸ αἰσθημά μου πῶς ἀμείψατε ;

ΜΩΜΟΣ.

Πῶς ; λέγετε ν' ἀκούσω.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

'Ενῶ ἔκαμεν

ὁ σύζυγός μου μέχρι τοῦδε, κύριε,
ὅλας μου τὰς θελήσεις, ὅμως σήμερον
τὸ ἐναντίον βλέπω γίνεται, ἐξ οὗ
εἰκάζω, ὅτι σεῖς τοῦ ἐγυρίσατε
τὰς φρένας του ἐξαίφνης.

ΜΩΜΟΣ.

Πλὴν, κυρία μου,
ἐγὼ φρενολογίαν δὲν ἐσπούδασα.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

'Αλλ' ἔστω, δὲν πειράζει· τοῦτο ἄνθρωπον
βεβαίως σᾶς δεικνύει πολυμήχανον.

ΜΩΜΟΣ.

"Ω! ὅσα διὰ τοῦτο, ὅλ' οἱ φίλοι μου
τὸ λέγουν ὅτι εἶμαι τετραπέρατος
καὶ κατορθῶν πράγματα τεράστια.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Λοιπὸν κύριε, Μῶμε, ἐν ὀνόματι

τοῦ γυναικείου φύλου σᾶς παρακαλῶ
νὰ τρέξετ' εἰς ἐκείνο τὸ συμβούλιον
ἀμέσως τώρα καὶ νὰ ἐμποδίσετε
τὸ τρισκαταραμένον νομοσχέδιον,
συνηγοροῦντες μ' ὅλας τὰς δυνάμεις σας
ὑπὲρ τῶν γυναικείων συμφερόντων.

ΜΩΜΟΣ.

Πλὴν

νομίζετε, κυρία, τοῦτο εὐκολον;

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

"Ω, διὰ σᾶς δὲν εἶναι δύσκολον ποσῶς.

ΜΩΜΟΣ.

'Αλλὰ αὐτοὶ θὰ ἦναι ὅλοι σύμφωνοι.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Καὶ σεῖς θὰ εἴσθε μόνος, μόνος πάλιν δὲ
τὴν γυναικείαν θὰ κερδήσετ' εὐνοϊαν,
ἐὰν νὰ πέση κάτω κατορθώσετε
ὁ βάρβαρος σκοπὸς των.

ΜΩΜΟΣ.

Θέλετε λοιπὸν

ὁ Μ ὦ μ ο ς ὁ π ρ ο δ ὅ τ η ς νὰ μὲ εἴπωσιν,
ὡς λέγουν καθημέραν καὶ ὀνομαστί
ὁ ὑ π ο υ ρ γ ὸ ς ὁ δ εῖ ν α ὁ ἄ γ ρ ἄ μ μ α τ ο ς ;

ΕΛΠΙΝΙΚΗ [θωπευτικῶς.]

"Ω, ἄφετε δὲ τώρα τὰ σοφίσματα
αὐτά, κύριε Μῶμε, σᾶς παρακαλῶ,
ἰδοῦ . . . σᾶς ἰκετεύω . . .

ΜΩΜΟΣ [χαριεντικῶς.]

"Αχ! ἄχ! ἤρχισε

γλυκὰ νὰ μὲ θωπεύη καὶ αἰσθάνομαι
ὅτι δὲν θὰ ἀνθεξῶ εἰς τὴν ἔσθρον.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

"Ω! τί καλὸς ποῦ εἴσθε.

ΜΩΜΟΣ.

"Αχ! μ' ἐλίγωσε
τὸ διαβολάκι.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ. [ἰδίᾳ.]

Τὸν κατάφερα θαρῶ.

ΜΩΜΟΣ [γεγονῶς.]

Κυρία Ἑλπινίκη, ἔστω, δέχομαι
νὰ σᾶς ὑπηρετήσω, πλὴν, ἂν δυστυχῶς
τὸ ψήφισμα ψηφίσουν οἱ ἀντίπαλοι,
μὴ πίης, ἀγγελε μου, δηληπτήριον,
ὡς εἶπες πρὸ ὀλίγου.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ.

Και νὰ κάμω τί;

ΜΩΜΟΣ [περιπαθῶς.]

Και μ' ἐρωτᾶτε;

ΕΛΛΗΝΙΚΗ.

Τί λοιπόν;

ΜΩΜΟΣ.

Νὰ ζήσετε.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ.

Και διατί;

ΜΩΜΟΣ [ὡσεὶ δειλιῶν.]

Διότι...

ΕΛΛΗΝΙΚΗ.

Τί;

ΜΩΜΟΣ.

Σὰς ἀγαπῶ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ.

Πῶς! τί! μὲ ἀγαπᾶτε;

ΜΩΜΟΣ.

Ἄπο κορυφῆς
μέχρι ποδῶν, κυρία, ἔρωσ ἔγεινα,
ἀφ' ἧς στιγμαῖς σὰς εἶδα.

[γρονυπετεῖ πρὸ τῶν ποδῶν τῆς.]

Ἔλα, ἀνθος μου!
ἀν πρέπη νὰ ἐλπίζω.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ.

Ναί, ἀλλ' ὅμως...

ΜΩΜΟΣ.

Τί;

εἴμ' ἄσχημος;

ΕΛΛΗΝΙΚΗ.

Ἄ, ὄχι! τοῦτο ἀπὸ σὰς,
κύριε Μῶμε, τώρα πλέον κρέμαται·
ἀν ἔσως δηλονότι κατορθώσῃτε
τὸ ψήφισμα νὰ πέσῃ, σὰς ὑπόσχομαι
ἀπροκλήπτως πλέον τῆς ἀγάπης μου
ἐν μέρος νὰ σὰς δώσω.

ΜΩΜΟΣ [ἐνεγειρόμενος.]

Τὸ ὑπόσχεσθε;

ΕΛΛΗΝΙΚΗ.

Ἴδου, ὡς ἀράβωνά λάβετε αὐτὸ
τὸ δακτυλίδιον μου.

ΜΩΜΟΣ.

Δός μοι, δός μοι το.

[εἰμβάλλει αὐτὸ εἰς τὸν δάκτυλόν του]

Ἦ γλυκυτάτη χελιδὼν μου! δός μοι, δός
τὴν χεῖρά σου προσέτι εἰς τὴν χεῖρά μου
ὁ ἐρωμένος νὰ στηρίζω τὴν κυρτὴν
καὶ μετὰ σοῦ ὀλίγον ὑπερήφανος
νὰ συμπεριπατήσω. Ἔλα, ἄνθος μου!

[λαβὼν τὴν χεῖρά τῆς, διέρχεται τὴν σκηνὴν ὑπερηφάνως.]

ΕΛΛΗΝΙΚΗ [διαστρέφουσα τὴν ἔψιν.]

Οὔφ! τί καπνοῦς μυρίζει! τί ἀποφορά!

ΜΩΜΟΣ.

Ἐποῖαν εὐωδίαν εἰς τοὺς βῶθωνας
ἀκούω τῆς ῥινός μου! Ἦδη τρέμετε,
ἀχρεῖοι, συνωμόται! ὡς ὁ κεραυνὸς
θὰ πέσω ὅσον οὔπω ἐν τῷ μέσῳ σας
καὶ θὰ σὰς κατακαύσω μὲ τὴν γλῶσσάν μου.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ [μετὰ τινος φιλοφροσύνης.]

Καιρὸς θὰ ἦναι πλέον νὰ ὑπάγετε,
κύριε Μῶμε.

ΜΩΜΟΣ.

Ἄληθῶς ἐνύκτωσε·

πρέπει νὰ χωρισθῶμεν, αἱ! ὑπομονή·
πλὴν ἐπειδὴ, κυρία, ὅλοι γενικῶς
μὲ προσωπίδας θὰ ὑπάγωσιν ἐκεῖ,
ἐγὼ δὲ ν' ἀγορεύσω ἡδὴ πρόκειται
ὑπὲρ τοῦ γυναικείου φύλου, δι' αὐτὸ
—θὰ ἐπιστρέψω πάλιν, μὴ πικραίνεσαι—
φρονῶ ὅτι θὰ ἦναι συμφερότερον,
ἀν κάμω ἓνα πρᾶγμα.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ.

Ποῖον εἶν' αὐτό;

ΜΩΜΟΣ.

Ἄν γυναικεῖα ἐνδύθῳ ἐνδύματα
κ' ὑποκριθῶ ὅτ' εἶμαι ἀληθῶς γυνή.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ.

Φρονεῖτε πῶς συμφέρει;

ΜΩΜΟΣ.

Βεβαιώτατα·

τοιουτοτρόπως γλυκυτάτη καὶ ἐγὼ
θὰ γείνω τότε κ' ἔσως συμπαθήσωσιν·
ἐνθ' ἂν ἔλθω ὡς ἀνὴρ χονδροπαλαῆς,
φοβοῦμαι μὴ μετρήσουν εἰς τὴν ῥάχιν μου
τοῦ χρόνου τὰς ἡμέρας—καὶ τί νὰ σὰς πῶ;
τὸ ζῦλον δὲν μ' ἀρέσκει· ἄ! πνυτάπαι.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ.

Λαμπρὰ τρώντι σκέψεις! περιμένετε,
ἐν ἐνδύμα μου νὰ σὰς φέρω τοῦ χοροῦ.

[ἐξέρχεται.]

ΜΩΜΟΣ.

Χά, χά, χά!

Πῶς θέλει τελειώσει ἀγνοῶ κ' ἐγὼ
αὐτὴ ἡ κωμῳδία, ὅπως πλέκεται.

Κύριε Σωσιάδη, μὴ πρὸς βᾶρος σας
ἀν ἐκ συμμαχοῦ γίνωμαι πολέμιος·

συμβόλαιον νομίζω δὲν ἐκάμαμεν
καὶ νὰ γελάσω τώρα ἐπιτρέπεται

καὶ μὲ ὑμᾶς ὀλίγον· εἶναι φυσικὸν
ἐλάττωμα μου, βλέπετε, νὰ περιγελῶ

τούτέστιν ὅ,τι βλέπω καὶ μὲ συγχωρῆς.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ [ἐγχειρίζουσα αὐτῶ ἐν ἐνδύμα.]

Ἴδου, κύριε Μῶμε· δοκιμάσατε
αὐτὸ, νὰ ἴδω ἀν σὰς ἔρχεστε καλά.

ΜΩΜΟΣ [λαμβάνων αὐτό.]

Πῶς νὰ τὸ δοκιμάσω; μήπως τρώγετε;

ΕΛΛΗΝΙΚΗ.

Περάσατέ το πρῶτον εἰς τὴν κεφαλὴν
καὶ ἀφήσατε νὰ πέσῃ ὁ ποδόγυρος.

ΜΩΜΟΣ [φορῶν τὸ ἐνδύμα.]

Ἴδου.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ.

Ἦραϊα! σφιγξατε τὴν μέσην σας
καὶ κάμετε ὀλίγα τώρα βήματα,
νὰ σὰς παρατηρήσω.

ΜΩΜΟΣ.

Στρατιωτικὰ
πρέπει νὰ κάμω καὶ μεγάλα βήματα;

ΕΛΛΗΝΙΚΗ.

Ἄπεναντίας γυναικεῖα καὶ μικρὰ.

ΜΩΜΟΣ.

Καθὼς αἱ πάππαι, τώρα ἐκατάλαβα·
ἴδου ἴδετε.

[Προχωρεῖ διὰ μικρῶν καὶ ταχέων βημάτων.]

ΕΛΛΗΝΙΚΗ [κροτοῦσα τὰς χεῖρας.]

Εὔγε! ὦ! μὰ εἴθε δὰ,
σὰς βεβαιῶνω, γυναικοειδέστατος.

Χάχ! τί ὠραϊα! τί ὠραϊα! χά, χά, χά!

ΜΩΜΟΣ.

Ποῦ εἶναι εἰς καθρέπτου; θέλω νὰ ἴδω
καὶ μόνη μου.

[Ἐλθὼν πρὸ τοῦ καθρέπτου καὶ κατοπτρίζομενος φιλαρέσκως]

Ποῦ εἶμαι; εἴμ' ἐγὼ αὐτή;
καλὲ, κυρία βλέπω ἔγεινα ἐγὼ
χαριστάτη τάχα τί μ' ὑπερτερεῖ
ἡ κόρη τοῦ κλητῆρος; ἀν δὲν ἄλεις
τὸ πρόσωπον μὲ πούδραν, μαυροτσούκαλον
θὰ ἦτον ἔμπροσθέν μου πρώτης τάξεως.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ.

Ἐλίγον τὴν φωνὴν σας ἀν λεπτύνετε,
τότε θὰ εἴσθε πλέον ἀδιάκριτος.

ΜΩΜΟΣ.

Πῶς πρέπει νὰ μιλήσω;

ΕΛΛΗΝΙΚΗ.

Χαιδευτικὰ,

μὲ τρόπον γυναικεῖον.

ΜΩΜΟΣ.

Ἐκατάλαβα·

τὸ στόμα πρέπει νὰ στραβῶνω εὐμορφα,
τὴν κεφαλὴν μου ὡς βαρῦδι νὰ κινῶ
καὶ νὰ σφυρίζω, ὅταν ἀπαντῶ τὸ σί.

Ἴδου:

[διαστρέφω κωμικῶς τὴν φωνὴν τοῦ]

Ἦς τὸ σῶ εἰς τὴν μουσικὴν ποτε,
κύριε Φράππα, δὲν σὰς ἐθεώρησα,
ἀν καὶ προσέχω πάντα ἀσκαρδα-
[μυκτεῖ.]

ΕΛΛΗΝΙΚΗ [γελῶσα.]

Καλὲ, σεῖς εἴσθε μῆμος ἀστεϊότητος.

ΜΩΜΟΣ.

Δὲν θὰ φορέσω πλέον ἄλλο τίποτε;

ΕΛΛΗΝΙΚΗ.

Νὰ σὰς κρεμάσω ἔχω χίλια σχεδὸν
κοσμήματα ἀκόμη.

ΜΩΜΟΣ [ὑπομειδιῶν.]

Ὅταν μὲ ἴδου,
ἀποπληξία θὰ τοὺς ἔλθῃ βέβαια.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ.

Ναί, ναί· νὰ σὰς στολίσω τώρα ἔλθετε.

[πίπτει ἡ αὐλαία, ἐνθ' ἐξέρχονται]

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ.

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΠΙ ΤΩΝ ΧΙΟΝΟΣΚΕΠΩΝ ΟΡΕΩΝ.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΣΚΑΝΔΙΝΑΥΙΚΟΝ

υ π θ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΟΥ «JOHN HALIFAX».

(Συνέχεια. — 13^ο Φυλλ. ΙΑ'.)

— Οὐλβα, εἶπεν ἐν τῇ πατρίῳ γλώσσῃ, ὡς μὴ ἀληθῶς ἐδείχθη ἀφωσιωμένη εἰς τὸ τέκνον τοῦ τηρ αὐθέντου σου. Τί λέγεις λοιπόν; νὰ λάβωμεν μεθ' ἡμῶν τὸ δυστυχῆς καὶ ἐγκαταλειμμένον τούτου πλάσμα, διὰ νὰ τὸ συνενώσωμεν μετὰ τοῦ τελευταίου ἀπογόνου τῆς γενεᾶς τοῦ Ἰαλμάρου;

Τότε οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Οὐλβας ἐρόβησαν ψυχροὶ ἐπὶ τῆς Ἑρμελίνδης, τῆς ὁποίας τὸ ἀδύνατον καὶ εὐαίσθητον σῶμα ἐφαίνετο ἔτοιμον νὰ ἀναλύσῃ ὡς αἱ τελευταῖαι τοῦ χειμῶνος χιόνες.

Ἄφου δ' ἐπὶ πολὺ παρετήρησε τὸ ἐρυθροῦν γρόμμα τὸ ὁποῖον διεχύθη, στιγμάς τινας, ἐπὶ τῶν λευκῶν παρειῶν τῆς μικρᾶς κόρης, ἡ γραία τροφῆς εἶπε καθ' ἑαυτὴν.

— ὦ! μὰ τὸν Ὀδίνον! πολὺ καλὰ, πρὶν γείνη ὁ γάμος, θὰ ἔλθῃ ὁ θάνατος φθάνει μόνον ὅτι ἡ ὑπόσχεσις τοῦ Οὐϊκίγκου ἐξέπληρώθη ὁ Ὀλαφ λοιπόν θὰ εἶναι ἐλεύθερος νὰ νυμφευθῇ μίαν νεάν τῆς; πατρίδος σου. ὦ! οὐδέποτε θὰ πατήσωσι τὸ μέγαρον τοῦ Ἰαλμάρου οἱ πόδες μιᾶς ξένης!

Ταῦτα εἰπούσα καθ' ἑαυτὴν ἡ Οὐλβα, ἔκλινε ταπεινῶς τὴν κεφαλὴν ἐνώπιον τοῦ ἵππότη, εἶτα δὲ προσέθετο.

— Αὐθέντα μου, δὲν θέλει ὁ Θεὸς τάχα νὰ εἶπω καὶ ἐγὼ ἡ ἀθλία τὴν γνώμην μου, ἀφου μάλιστα δὲν ἔκαμε μόνος τοῦ Ὀλαφ τὴν ἐκλογὴν;

Συχνάκις ὁ μέγας Ὀδίνος διὰ νὰ φανερώσῃ τὴν θέλησίν του μεταχειρίζεται τὸ στόμα ἑνὸς παιδίου, διότι τὸ προτιμᾶ, καθὼς φαίνεται, καλύτερα ἀπὸ τὸ στόμα γέροντος προφήτου· οὕτως, αὐθέντα μου, θὰ γείνη καὶ σήμερον.

Τέλος πάντων, ἀνεκράξεν ὁ Ἰαλμάρος, ἡ ἀπόφασίς μου εἶναι ἀμετάκλητος· ἵπποτα Ἀθεύρανε, ἡ κόρη σου ἀπὸ σήμερον γίνεται ἰδική μου. Ἄντ' αὐτῆς δὸς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν σου μίαν ἄλλην νεάνιδα ἢ Ἑρμελίνδην θὰ γείνη σύζυγος τοῦ Ὀλαφ.

Ταῦτα δ' εἰπὼν ὁ Οὐϊκίγκος συνήνωσεν ἀμφοτέρω τὰ τέκνα, τοῦθ' ὅπερ ἐπήνεγκε τὸν γέλωτα τοῦ Ὀλαφ. Ἦρξατο δὲ τότε νὰ τύπη τὰς χεῖρας, ἐνῶ ἡ Ἑρμελίνδην, τοῦτο μὲν ἐντρομος, τοῦτο δ' ἐκπεπληγμένη, πλὴν ἀλλ' εὐτυχῆς καὶ θαρρῶλέα δὲν ἔπαυε θεωροῦσα τὸ εὐθυμον πρόσωπον τοῦ νεαροῦ ἐραστοῦ. Ἐνῶ δ' ἐγίνοντο αἱ παιδιὰ αὐτὰ τῶν δύο μνηστήρων, ἠδύνατό τις νὰ εἶδῃ, ὅτι ἡ μικρὰ σύζυγος ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐνεθαῖρνετο καὶ εὐθύμει, προπάντων δ' ὅτε παρετήρει τὸ χάριεν τοῦ Ὀλαφ μειδιάμα. Τὸ βλέμμα τῆς νεαρᾶς κόρης οὐδ' ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἀπεμακρύνετο τοῦ ὠραίου νεανίσκου αὐτῆς ὅστις πρώτος ἤλθε νὰ θερμάνῃ διὰ τοῦ ἔρωτος τὴν μέχρι τότε ἀπεψυχραμένην αὐτῆς καρδίαν.

Ὅταν ἀπεπειράθησαν νὰ ἀποχωρίσωσι τὴν Ἑρμελίνδην τοῦ νεαροῦ μνηστήρος, ἀντέστη διὰ δυνάμειος ἐκτάκτου ἀληθῶς εἰς παιδίον. Ἐπεκαλεῖτο δὲ τὴν προστασίαν τοῦ Ὀλαφ ἀποκαλοῦσα αὐτὸν σύζυγον, μόνον καὶ μόνον, διότι οὕτως ἤκουσε νὰ ὀνομαζῶσιν αὐτὸν, χωρὶς οὐδὲ ὅλως νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν ἱερότητα τοῦ δεσμοῦ ὁ ὁποῖος συνῆπτεν αὐτούς. Ἐπὶ τέλους ἡ μικρὰ κόρη ἠσύχασεν, ἔπαυσε δὲ κλαίουσα, καὶ ἐστηρίχθη κεκμηκυῖα ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ μνηστήρος. Ἀλλὰ τότε μετὰ αὐτῶν ἐπεφάνη γυνή τις τῆς ὁποίας τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημα καὶ τὸ παράδοξον τοῦ ἤθους κατεπτόησαν τὸ τέκνον, ὅπερ ἐνόμιζεν ὅτι βλέπει τι τῶν φαντασμάτων ἐκείνων τῶν ὁποίων τὴν φοβερὰν ἱστορίαν συχνάκις ἀφηγήθησεν αὐτῷ. Ἡ Οὐλβα κατηυθύνθη τότε πρὸς τὴν Ἑρμελίνδην, καὶ δραξάμενη αὐτῆς ἰσχυρῶς ἀπήγαγε τοῦ θαλάμου. Οὕτως ἡ νεαρὰ κόρη ἀντὶ τοῦ ὠραίου προσώπου τοῦ φίλου αὐτῆς, δὲν ἔβλεπε πλέον ἐνώπιόν της ἢ τὸ ἄγριον καὶ ψυχρὸν πρόσωπον τῆς Νορθηγιανῆς, τῆς ὁποίας τὸ ἐρρυτιδωμένον μέτωπον, τὸ σαρόνιον μειδιάμα, καὶ ὁ σπινθηροβόλος ὄφθαλμὸς μεγάλην ἐνεπόουν αὐτῇ φρίκην. Οὐδὲ ὅλως λοιπόν παράδοξον ἐάν ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐπήρχετο εἰς τὴν μνήμην τῆς δυστυχῆς Ἑρμελίνδης τὸ ἄγριον τῆς Οὐλβας πρόσωπον, ὅταν ὠνεροπόλει τὸν χαρίεντα νεανίαν, ὅστις ἐφαίνετο αὐτῇ τῶν οὐρανίων βασιλείων κάτοικος.

IV.

Ἡ Ἑρμελίνδην πύξανε ὡς ἄνθος, ὑπὸ τὴν

σκιάν τῶν τοίχων μοναστηρίου· οὐδόλως δὲ περιλαμβάνετο ἐν τῇ οἰκογενεῖα αὐτῆς, ἀλλῶς τε καὶ διαφράγματος ἀνυπερβλήτου μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῶν γονέων ὑπάρχοντος. Οὕτω παρήλθον τὰ ἔτη τῆς τε παιδικῆς καὶ ἡλικῆς ἡλικίας, διότι οὕτως ἀπεφάσισεν ὁ Λόγος Ἀθεύρανος. Ἡ νεᾶνις ἐγνώριζε μὲν τοῦτο, ἀλλ' οὐδόλως παρεπονείτο· πρὸς τὸν οὐρανὸν δὲ μόνον ἀπέτεινε τὴν ἀγάπην τὴν ὁποίαν οἱ γονεῖς της αὐτοὶ περιεφρόνησαν.

Ὅταν δ' ἐγονυπέτει πρὸ τῆς εἰκόνας τῆς Παρθένου, τὰ αἰσθητάκατα ἄπερ κατεῖχον αὐτὴν ἦσαν μᾶλλον τέκνου πλήρους ἀγάπης πρὸς τὴν μητέρα αὐτοῦ, ἢ ψυχῆς τῷ Ἰψίστῳ ἀφωσιωμένης.

Ἡ ζωνρὰ φαντασία τῆς Ἑρμελίνδης, ἥτις ἤθελεν εἶσθαι ποτὲ ὁ θησαυρὸς τοῦ οἴκου αὐτῆς, πάντοτε σχεδὸν πρὸς τὸ ἀπειρον ἀνεπτεροῦτο. οὔτε ἀδελφὸν δὲ οὔτ' ἀδελφὴν ἔχουσα, εὖς νὰ διαλογίζηται ἐνίοτε, συνεκέντρο πάντας τοὺς διαλογισμοὺς της ἐν μιᾷ μὲν ἀναμνήσει, προσφάτῃ ἐτι εἰκόνι, ἥτις ἐφαίνετο αὐτῇ, ὡς ἀστὴρ τὴν νεανικὴν αὐτῆς ἡλικίαν φωτίσας. Ἡ εἰκὼν δ' αὐτῆ ἦν ἡ τοῦ Ὀλαφ. Εἶπον ποτὲ αὐτῇ, ὅτι ἦτο ἡ μνηστὴ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἰαλμάρου, καὶ ὅτι μόνος αὐτὸς ἐν τῷ κόσμῳ εἶχε δικαίωμα ἐπ' αὐτῆς· ἀλλὰ καίπερ οὐδὲν τῆς φύσεως τοῦ δεσμοῦ τούτου ἐνοοῦσα, καίπερ οὐδεμίαν ἰδέαν ἔχουσα περὶ τῶν ὑποχρεώσεων αἵτινες ἐμελλον νὰ ἐπιβαρύνωσιν αὐτὴν μίαν ἡμέραν, ὅμως προσηλοῦτο ἐπ' αὐτοῦ ὄλαις δυνάμει ἐπιζέουσα ἐπὶ τῇ προστασίᾳ οὐρανίου τινός, κατ' αὐτὴν, ὄντος, τοῦ ὁποίου τὸ σύμβολον ἐφαντάζετο ὅτι ἔβλεπεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ νεαροῦ Ἰαλμάρου. Μιᾶ τῶν ἡμερῶν ἡ νεᾶνις διείδεν ἐπὶ εἰκόνας τινός τοῦ ἁγίου Ἰωάννου ἀμελῶς μὲν ἐπεξεργασμένης, πολυτίμου ὅμως κατ' αὐτὴν, ὁμοιότητα τινὰ πρὸς τὴν τὸσον πολυπόθητον αὐτῇ εἰκόνα. Καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ φαντασίς τῆς νεανίδος ἀνεκάλει ἀδιακόπως αὐτὴν· οἱ παραλογισμοὶ δ' οὗτοι ἀνεμίνυοντο μετὰ τῶν δεήσεων αὐτῆς, τῶν εὐτεσῶν ὁρῶν, καὶ τῶν σχεδίων τοῦ μέλλοντος, ἄπερ ἄγνω ὁποῖον ποιητικὸν καὶ φαντασιῶδες μυσηρίον ἀπεκάλυπτον.

Ἡ Ἑρμελίνδην ἐγνώριζεν, ὅτι παῖς ἐτι οὔσα, ἀφιερῶθη τῇ λατρείᾳ τοῦ Θεοῦ· μόνον ἀπὸ τοῦ μοναστηρίου παρετήρει ἐνίοτε τὸν πύργον τοῦ Ἀθεύρανος. Οὕτω παρήρχετο ὁ πανδαμάτωρ χρόνος, ὅτε αἴφνης ἡμέραν τινὰ εἶδεν ἐκ τοῦ μακρόθεν

συνοδείαν ἄγουσαν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς τελείας τῆς τοῦ γάμου τὴν πρωτότοκον αὐτῆς ἀδελφὴν, σμικρὴν δὲ μετὰ τοῦτο ἤκουσεν ἀντηχοῦντα εἰς τὸ βάθος τῆς κοιλάδος ἐπικήδεια ἄσματα ἱερέων προπεμπόντων τὴν μητέρα αὐτῆς εἰς τὴν τελευταίαν κατοικίαν, καὶ ἀπὸ τοῦ μοναχικοῦ τῆς παραθύρου προσέθετο καὶ αὐτὴ τὰς εὐχὰς της εἰς τὰς τῶν ἱερέων ὑπὲρ τῆς εὐγενούς δεσποίνης. Ἄλλ' οὐδεὶς δεσμός συνέδεεν αὐτὴν πρὸς τὸν κόσμον, διότι ἡ ζωὴ τῆς νεανίδος ἦν ὅλως τῷ Θεῷ ἀφιερωμένη.

Ἀπὸ τοῦ λαμοῦ αὐτῆς ἐκρέματο ὁ νυμφικὸς δακτύλιος, ὃν καθ' ἑκάστην σχεδὸν ἐπεθεώρει ἀποροῦσα διὰ τὴν ἄρα γε ἡν ἀνάγκη νὰ παρέλθωσιν ἱκανὰ ἔτη, καὶ τότε μετ' αὐτὰ μόλις νὰ τῇ γείνη δυνατόν νὰ προσαρμόσῃ αὐτὸν εἰς τὸν δάκτυλόν της. Τὴν παιδικὴν δ' ἡλικίαν διεληθούσα, ἤρξατο ἤδη νὰ ἐνοῶ τὰς συμβουλὰς ἐκείνου ὃν μάλιστα ἠγάπα ἐν τῷ κόσμῳ, τοῦ πνευματικοῦ της Ἀνσαγρίου, τὸν ὁποῖον μόνον σύμβουλον καὶ φίλον ἔσχεν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἄχρι τοῦδε.

Μεγάλῃ μεταβολῇ ἐγένετο τῷ υἱῷ τῆς Οὐλβας ὁποῖον ἰσχύει παρὰ τῷ Θεῷ ἡ δέξις μητρὸς! Ὅ,τι αὐτὴ ζῶσα ἐτι μάτην ἤτησε, παρεχωρήθη αὐτῇ μετὰ θάνατον. Ἄφ' οὗ χρόνου ἡ Οὐλβική ἐγκατέλιπε τὴν γῆν, ὁ Ἀνσαγρίος ἐγένετο ἀληθῆς πιστός· οὕτως ἡ μὲν πίστις αὐτοῦ ἀπαλλαχθεῖσα τῶν δεσμῶν πάσης ἐπιστημονικῆς λειτουργίας, ἦν πλήρης ζήλου, ἡ δὲ καρδία του τῷ Θεῷ ὅλως παραδεδωμένη, οὐδὲν ἄλλο ἐμπεριείχε, ἢ ἀγάπην, φιλοστοργίαν, καὶ ἀφοσίωσιν· Ὁ σορὸς ἐνόησε τέλος ὅτι ὑπῆρχε ταπεινότης τις ὑψηλοτέρῃ πάσης ἀνθρωπίνης ἐπιστήμης.

Οὕτως ἱερεὺς συνενῶν πρὸς τὸ σταθερὸν τοῦ χαρκατῆρος μητρὸς φιλοστοργίαν, ἐποδηγέτησε τὴν νεκρὰν Ἑρμελίνδην, τὸ τέκνον τῶν δεήσεων αὐτοῦ. Ὁ Θεὸς φανεροῦται πάντοτε ταῖς καρδίαις αἵτινες ποθοῦσιν αὐτὸν εἰ καὶ οὐχὶ ὁμοιοτρόπως πάντοτε πράττει τοῦτο ἀπάσαις. Ἡ ὁμίχλη ἡ πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀνιπαμένη καταπίπτει εἰς τὴν γῆν, ὅτε μὲν ὡς βροχὴ, ὅτε δὲ ὡς δρόσος· ἀλλ' αἰετοτε ἐκεῖ ἐνθα ὑπάρχει χρεῖα αὐτῶν.

Οὕτως ὁ Ἀνσαγρίος ἀνέπτυσσε τῷ τέκνῳ ἀνατρεφέντι ἐν τῇ εἰρήνῃ καὶ τῇ εὐσεβείᾳ τὰς διαφορὰς φάσεις τῆς μελλούσης αὐτοῦ ἐντολῆς, εἰς ἣν ἐπίστευεν ἐν ὅλῃ τῇ ἀποστολικῇ πίστει.

Ἡ δ' Ἑρμελίνδην ἠεροῦτο τοῦ διδασκάλου αὐτῆς· εὐσεβάστως ἅμα καὶ ταπεινῶς ἡ ἱστορία μάλιστα τοῦ ὀνεῖρου τῆς Οὐλβικής βαθείως συ-

νεκίνησεν αὐτήν. Ἀπέκτησε δὲ ἐν ἐαυτῇ δύναμιν τινὰ δι' ὅλης τῆς ζωῆς της διαρκέσασαν, μετὰ πλείονος ἅμα πάθους ἀγαπῶσα τὸν νεαρὸν Ἰάρολν τὸν χρυσόκομον Σκανδιναυὸν μεθ' οὗ ἔμελλε ποτὲ νὰ στήσῃ τὸν σταυρὸν ἐπὶ τῶν χιονοσκεπῶν ὄρεων.

Ἐν τῷ ἔρωτι αὐτῆς οὐδὲν αἰσθημα ἀνθρώπινον ἐνυπῆρχεν· ὁ Ὀλαφ οὐδὲν ἄλλο ἐφαίνετο τῷ πνεύματι της, εἰμὴ ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ ἀποστόλου πρὸ τῆς εἰκόνος τοῦ ὁποίου καθ' ἐκείτην ἐδέετο. Ἐμελλε τέλος νὰ ἔλθῃ ἡμέραν τινὰ ἵνα παραλάβῃ αὐτήν, καὶ τῇ χρησιμεύσῃ ὡς ὀδηγὸς εἰς τὸ στάδιον αὐτῆς ζωῆς, εἰς τὸ τέλος τοῦ ὁποίου, ἐθεβίου αὐτήν ὁ Ἀνσγάριος, αὐτὴ τε καὶ ὁ μνηστήρ ἤθελον εὖρη τὴν εὐτυχίαν...

Μιὰ τῶν ἡμερῶν, ἐκτάκτως πως, παρευρέθη ὁ μοναχὸς εἰς τὸ μοναστήριον εὔρε δὲ τὴν νεανίδα κατημένην καὶ κεντώσαν ὑπὸ τὴν εἰκόνα τὴν ὁποίαν ἐλάτρευεν. Ἔστιν ὅτε τὸ χειροτέχνημα ἐξέφευγε τῶν χειρῶν της, ὅτε θεώρει τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ ὁποίου οἱ ὀφθαλμοὶ ἐφαίνοντο ὡσανεὶ παρετήρουν αὐτήν. Ὁ Ἀνσγάριος εἰσῆλθε, καὶ ἐκάθησε κατέναντι τῆς νεανίδος ἱσταμένης· ἔχων δὲ τὸ ἦθος ἦτρον τοῦ συνήθους ἀτάραχον, ἐφαίνετο, ὡς εἰπεῖν, ἐξεστηκὼς· ἀλλὰ καὶ ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἐμαρτύρει ἀνθρώπινον τοῦ κόσμου μᾶλλον, ἢ πνεῦμα ἡσυχον εἰς τὰ τῆς θρησκείας συνειθισμένον. Τὴν παραχρῆν ταύτην τοῦ μοναχοῦ ἐνοήσασα ἡ Ἐρμελίνδη ἤρρισε καὶ αὐτὴ ἐπίσης νὰ ἀδημονῇ.

— Πάτερ μου, εἶπεν αὐτῷ — διότι πρὸ πολλοῦ αὐτῷ προσηγόρευε τὸν μοναχόν — πάτερ μου, τί ἔχεις καὶ εἶσαι τόσον τετραχαμένως;

— ὦ! προσφιλές μου τέκνον, εἶπεν ὁ μοναχός, καὶ ἐγὼ ἀναγκάζομαι νὰ σοὶ ἀποτεινῶ τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν· διὰ τί, τέκνον μου, αἱ παρειαί σου εἶναι ἐρυθραὶ, διὰ τί οἱ ὀφθαλμοί σου σπινθηροβολοῦσι;

— ὦ! ναί, πάτερ μου, ναί! ἡ καρδία μου εἶναι τετραχαμένη, ἀπεκρίθη ἡ Ἐρμελίνδη. Προσδοκῶ, ὡς ἂν φωνῇ τις, εἰς ἡν ὀρεῖλω νὰ ὑπακούσω, ἠκούσθη φωνάζουσα, ἀεγέρθητι καὶ ἀπελθε!

Αἶφνης τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀνσγαρίου ἔλαμψεν ὑπ' ἐνθουσιασμοῦ.

— Ἡ προστασία τῆς Παρθένου ἐπὶ τοῦ τέκνου τούτου, ἐπιθύρουν, εἶναι ἤδη καταφανής· εἶτα προσέθετο· θάρρει, κόρη μου, ἐὰν πράγματι

ὁ οὐρανὸς σὲ προσκαλῇ, ἐτοιμάσθητι νὰ ἐκτελέσῃς τὴν θέλησίν του.

— Εἰμὶ ἐτοιμὴ, εἶπεν ἡ Ἐρμελίνδη, κλίνασα δὲ τὰ γόνα ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους ἵνα εὐλογήσῃ αὐτήν ὁ πνευματικὸς της.

— Τέκνον μου, εἶπεν ὁ μοναχός, ἔχω νὰ σοὶ εἶπω τι· θέλεις νὰ με ἀκούσῃς;

— Ναί, πάτερ μου, ἐνταῦθα μάλιστα, ἀπεκρίθη ἡ νεοκλάσασα· καὶ ἤρξατο παίζουσα, χάριν διασκεδάσεως, μετὰ ζυλνίου τινὸς εἰκονισματιῶν ἐξ ἀλύσεως ἐξηρημένου, ὅπερ παῖς ἔτι οὔσα μετεχειρίζετο. Ὁ δ' Ἀνσγάριος εἶδεν αὐτὸ, καὶ τῇ εἶπε συγκεκινημένος.

— Τέκνον μου, τέκνον μου, μὴ παίζῃς μετὰ τῶν ἁγίων αὐτῶν λειψάνων! Μόνον, ὅταν προσεύχῃσαι, μεταχειρίζου αὐτό. ὦ! μὴ λησμονῆς, τέκνον μου, ὅτι τὸ εἰκονισματιῶν τοῦτο μεθ' οὗ παίζεις σὺ σήμερον, ἀσθενεῖς ποτὲ χεῖρες ἐσφυγξαν αὐτὸ ἐπὶ στήθους, τὸ ὁποῖον ἐπέπρωτο μίαν ἡμέραν νὰ παγώσῃ ὁ θάνατος.

— Οὐδέποτε, πάτερ μου, οὐδέποτε θά τὸ λησμονήσω, εἶπεν ἡ Ἐρμελίνδη σύγγνωθι... σύγγνωθί μοι ἐν ὀνόματι τῆς Οὐλρίκης! Ταῦτα δ' εἰπούσα ἐποίησε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, καὶ ἀνύψωτε πρὸς τὸν οὐρανὸν τοὺς ὀφθαλμούς αὐτῆς καθαρούς, ὡς αὐτός.

— Γένοιτο, γένοιτο, ἀπεκρίθη ὁ Ἀνσγάριος. Σὺ, δ', ὦ ἀγαθὴ μητέρα, ἐμπνευσόν μοι ὅ,τι πρέπει νὰ εἶπω εἰς τὸ τέκνον τοῦτο, ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς του, καὶ τῆς ἐμῆς!...

Καὶ ἐπὶ τὰς στιγμὰς ἐσιώπησεν, εἶτα δ' ἐπανελάθε καὶ πάλιν τὸν λόγον.

— Ἐρμελίνδη, ἐνθυμῆσαι ὅποια ἦτο ἡ μήτηρ μου καὶ πῶς ἀπέθανεν. Ἄκουσον λοιπὸν προσεκτικῆ ὅ,τι μέλλω νὰ σοὶ ἀφηγηθῶ, οὐχὶ περὶ ταύτης, τοῦ ἁγίου πλάσματος, ἀλλὰ περὶ ἐμοῦ τοῦ ἀμαρτωλοῦ καὶ τῆς ζωῆς μου... Ἐπὶ χρόνον πολλὸν ἀποφεύγων τὸ φῶς ἔζησα ἐν μέσῳ τοῦ σκότους καὶ τῆς ἐρημίας, μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν, χάρις εἰς τὰς δεήσεις τῆς μητρός μου, εἶδον φανεράν τὴν ἀλήθειαν. Κατὰ τὴν αὐτὴν νύκτα τοῦ λυπηροῦ συμβάντος, εἶδον κατ' ὄναρ, ὅτι διέβαινον ὁδὸν βιάτων καὶ ἀκαθῶν πλήρη. Αἶφνης παρέστη μοι ἡ Παρθένος Μαρία, καὶ μοι ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου ἀτραπὸν ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐπάδιζον ἄγγελοι φωτοβολοῦντες, γυναῖκες ἐν αἰς ἦτο καὶ ἡ μήτηρ μου Οὐλρίκη! Ἐβρίθην τότε πρὸς αὐτὴν συγκεκινημένος, ἀλλ' ἐξάφνης ἐγένετο ἀφαντος ταύτας

μόνας τὰς λέξεις εἰπούσα: αὐιέ μου, ἠγαπημένε μοι υἱέ, ἐὰν θέλῃς νὰ ἐπανίδῃς τὴν μητέρα σου, ἀπαρνήθητι τὸ παρελθόν σου καὶ ἀκολούθησον τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν τὴν ἀγούσαν πρὸς τὸν οὐρανόν! Τότε, τέκνον μου, καὶ ἐγὼ αὐτός κατανοήσας τὴν βαρύτητα τῶν ἀμαρτημάτων μου, ἀνηγέρθη καὶ ἐφώνασα· ὦ ἁγία μου μητέρα, δέου ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ σου... Καὶ μὴ ἐλαμβάνῃς ὡς ἀμαρτήματα τὰς μικρὰς του πλάνας.

Ταῦτα εἰπὼν ὁ μοναχός, ἐποίησε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ καὶ ἔκλινε μέχρι τῆς γῆς τὴν κεφαλὴν του ἣτις εἶχεν ἤδη λευκανθῆ ὑπὸ τοῦ χρόνου. Ἡ δ' Ἐρμελίνδη ἵστατο πρὸ αὐτοῦ ὡς ἁγία τις παρθένος τῆς ὁποίας τὸ μέτωπον οὐρανίαν λάμψιν ἐκπέμπει· ἐνθουσιῶσα δ' εἶπε τὰ ἔξης τῷ ἀποστόλῳ.

— Πάτερ μου, ὁ Θεὸς καὶ ἡ μήτηρ σου αὐτὴ σοὶ ἐσυγχώρησαν πάσας τὰς ἀμαρτίας, διότι εἰς ὅ,τι με ἀποδέλπει ἐξεπλήρωσας ἀκριβῶς τὴν θέλησίν των. Ἐὰν τὸ ἔργον τοῦ ὁποίου, ὡς προσεμάντευσεν ἡ Οὐλρίκη, θὰ μεθέξω καὶ ἐγὼ, πραγματοποιηθῆ μίαν ἡμέραν, οἷ τε ἀνθρώποι καὶ οἱ ἄγγελοι αὐτοὶ τοῦ οὐρανοῦ θὰ μαρτυρήσωσι, σεβάσμιε πάτερ, ὅτι ἐγὼ οὐδὲν ἤμην ἢ ἀπλή τῶν λόγων σου ἠχῶ, ὑπεύκουσα μόνον εἰς τὰς ἐμπνεύσεις σου.

Ὁ Ἀνσγάριος περητῆρει αὐτὴν ἐκπεπληγμένος, διότι οὐδέποτε μέχρι τοῦδε ἐπέτρεψεν ἡ νεανίς νὰ κατανοήσῃ τις δι' ὁποίων ιδεῶν διεβουκολεῖτο ἡ ἔρημος αὐτῆς ζωῆς.

— Ἐγγὺς εἶναι ἡ ἡμέρα, εἶπε σοβαρῶς ὁ ἀγαθὸς μοναχός.

Τὴν στιγμὴν ταύτην νέα τις μεταβολὴ ἐπῆλθεν εἰς τοὺς διαλογισμοὺς τῆς Ἐρμελίνδης, ἣτις προσέπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἀνσγαρίου καὶ κατέβρεξεν αὐτοὺς δι' ἀφρόνων δακρύων.

— Πάτερ μου, πάτερ μου, εἶπε, βοήθησόν μοι· δὲν εἶμαι πλέον ὅ,τι ἤμην πρότερον... μετεβλήθην... τὸ αἰσθάνομαι... τρέμω ἢ δυστυχής!

— Ἦλθε τέλος ἡ ὥρα, τέκνον μου, καθ' ἣν τὸ πεπρωμένον σου θὰ πραγματοποιηθῆ· εἶπεν ὁ μοναχός πανδημῶς.

Μάθε κόρη μου ὅτι ὁ μνηστήρ σου δὲν εἶναι μακρὰν...

Ἡ Ἐρμελίνδη ἀφῆκε κραυγὴν χαρᾶς.

— Ὁ Ὀλαφ!... ὁ Ὀλαφ!... εἶναι λοιπὸν ἐνταῦθα; εἶπεν.

Εἶτα, ἔνεκεν αἰδοῦ, ἰδίας ταῖς νεανίσιν, ἐκα-

λύφθη τὴν κεφαλὴν, κρύψατα τὸ πρόσωπον ὑπὸ τὴν καλύπτραν τὴν ὁποίαν ὡς δόκιμος ἔφερε πάντοτε.

— Πλοῖόν τι, εἶπεν ὁ Ἀνσγάριος, εἶναι ἠγυροβολημένον παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ· ἀπὸ τοῦ πύργου δὲ τοῦ Ἀβειρᾶνου εἶδον πολυτελεῆ συνοδείαν διαβαίνουσαν τὴν πεδιάδα. Πιστεύω ὅτι εἶναι ὁ υἱὸς τοῦ Ἰαλαμάρου... Ἀλλὰ διὰ τί τρέμεις, τέκνον μου; Δειλιᾶς πρὸς πρᾶξιν, ἐν ἣ τὸ πρῶτον πρόσωπον προώρῃσαι ὑπὸ τῆς Παρθένου; Ἄλλως τε, καὶ μετὰ τόσας ἡμέρας προσευχῆς καὶ δεήσεως, ἱκανῶς, νομίζω, ὥπλισα τὸ θάρρος σου.

Ὁ εὐσεβὴς ἀσκητὴς ὑπὸ μιᾶς καὶ μόνης σκέψεως κατεχόμενος, οὐδὲλως ἀνελογίζετο τὰς διαφορὰς ἐντυπώσεις τῆς ἐνθέρμου νεανίδος· μόνον δὲ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην κατενόησεν, ὅτι ἡ Ἐρμελίνδη δὲν ἦτο μόνον ἡ Παρθένος ἡ κληθεῖσα ἐπὶ τοὺς ἀγῶνας τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ καὶ δειλὴ μνηστὴ, ἐτοιμὸς νὰ ἐνωθῆ μετὰ τοῦ μνηστήρος αὐτῆς, εὐγενοῦς νεανίου ὅστις μόνος ἐβρίθην ἐπ' αὐτῆς, παιδὸς ἔτι οὔσης, βλέμμα ἔρωτος.

Ὁ Ἀνσγάριος, λαβόμενος αὐτὴν τῆς χειρὸς, ὠδήγησε πρὸ τῆς εἰκόνος τῆς Μαρίας· ἐκεῖ δ' ἡ Ἐρμελίνδη, ἣτις μόλις ἐγνωρίζε τί ἐπραττεν, ἐπανελάθε τὴν προσευχὴν ἐνώπιον τῆς ἁγίας μητρός τοῦ Χριστοῦ· ἀλλ' ἐνῶ ἔμμενον γονυκλινῆς, αἶφνης ἠκούσθη ὁ ἦχος μουσικῆς παραδόξου μὲν, ἀλλὰ φαιδρᾶς, καὶ ἐπὶ τοῦ λόφου ἐφάνη πολυάνθρωπος συνοδεία τῆς ὁποίας ἠγεῖτο ὑψηλὸς τις ἀνὴρ ἔχων τὸ ὠραῖον αὐτοῦ πρόσωπον περιστεμμένον διὰ μακρᾶς καὶ ὠραίας κόμης ἐν τῷ ἀνέμῳ κυματιζούσης· ἅμα δὲ καὶ πετρὸν ἀετοῦ ἐκινεῖτο ἐπὶ τῆς περικεφαλαίας του, οἱ δ' ὀφθαλμοὶ του, σοβαροὶ καὶ ἀφελείας πλήρεις, ἐδείκνυον ἀνθρώπινον συνειθισάντα εἰς τὸ ἀρχεῖν, τοῦθ' ὅπερ κατεδείκνυε καὶ ἡ ἐν τῷ μειδιᾶματι αὐτοῦ ἐπιφανομένη ἀλαζονεία.

Καίτοι ἱκανῶς ἦν ἠλλοιωμένος, ὅμως ἡ Ἐρμελίνδη ἀνεγνώρισε πάραυτα τὸ πρόσωπον ἐκείνου ὅστις πάλαι ποτὲ ἦν ὁ ἥλιος τῆς θλιβερᾶς αὐτῆς παιδικῆς ἡλικίας, καὶ ἡ καρδία της ἤρξατο πάλλουσα σφοδρῶς.

— Ὀλαφ... Ὀλαφ! ἐφώνασε· καὶ ἦν ἐτοιμὸς νὰ περιστυχθῆ αὐτὸν μετὰ τῆς παιδικῆς ζέσεως ἣν καὶ ἄλλοτε ποτὲ ἔδειξε τῷ ξανθῷ νεανίᾳ ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Ἀβειρᾶνου, ἐὰν ὁ Ἀνσγάριος δὲν ἐκώλυεν αὐτήν.

— Μικρὰν μὲν ἰδέαν τῶν τοῦ κόσμου τού-

του ἔχω, εἶπε, νομίζω ὅμως ὅτι εἶναι ἀνάλογο στον ὄλως καὶ ἄτοπον νὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιον τοῦ μνηστῆρος τῆς νεάνις οὕτως ἐνδεδυμένη. Ταῦτα λέγων, εἶχεν ἐρῆμινα τὰ βλέμματά του ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων τῆς Ἑρμελίνδης, τοῦτο δὲ νῆαν χορδὴν ἤγγισεν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς νεάνιδος.

Ἡ Ἑρμελίνδη οὐδέποτε μέχρι τοῦδε ἠρώτη σεν ἑαυτήν, ἐὰν ἦτο ὠραία, ἢ μὴ. Ἐν τῷ εἰρηνικῷ μοναστηρίῳ ἐν ᾧ διέμενε, οὐδεὶς ὠμίλησεν αὐτῇ περὶ τῶν θελημάτων τῆς γυναικός· ἀλλ' οὐδὲ καὶ καλλωπισμὸς ὑπῆρχε κατ' αὐτήν, ἀρῶν μάλιστα μίαν καὶ μόνην ἀπλήν ἐσθῆτα ἐφόρει. Ἐνίοτε συνέπλεκε φιλαρέσκως πῶς τοὺς μακροὺς καὶ ὠραιοὺς βοστρούχους τῆς ὑπὸ πυκνὸν τινα πέπλον, ἐνῶ τὸ ὠραῖον τῆς σῶμα ἦτο κεκαλυμμένον δι' εὐτελοῦς ὑράτματος τὸ ὁποῖον περιέσφιγγε περὶ τὴν ὄσφυν πλατεῖα ἐκ δέρματος ζώνη. Ἀλλὰ κατ' αὐτήν τὴν στιγμήν, ἡ καρδία τῆς νεάνιδος ἔπαλλε σφοδρῶς· ἀγωνιώσα δὲ ἔδραμεν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς, ἐνθα γράϊα τις μοναχὴ ἐξήπλωσε πρὸ αὐτῆς πλοῦσια κοσμήματα, τὰ ὅποια μόναι αἱ τῆς ὑψηλῆς τάξεως γυναικὸς ἔφερον τότε. Ἡ πολυτέλεια αὕτη ἐξέπληξε τὴν Ἑρμελίνδην, ἣν ἐξηκολούθει ἐν τούτοις καλλωπιζοῦσα ἢ γράϊα θεράπεινα. Τοῦ καλλωπισμοῦ ὅμως λαβόντος πέρας, ἡ ἀφελὴς κόρη ἤρξατο κλαίουσα· διότι πρῶτον ἦδη διαλογισαμένη περὶ κάλλους, ἐνόμισεν ὅτι οὐδόλως ἦν ὠραία· ἢ ἰδέα δ' αὕτη τῇ κατεσπάραξε τὴν καρδίαν. Ἀλλὰ δὲν ἐγνωρίζεν ἡ δυστυχὴς ὅτι τὸ ἀνάστημα αὐτῆς, καίπερ μικρὸν, εἶχεν ὅμως οὐρανίαν τινὰ χάριν, καὶ ὅτι τὸ ζωρὸν τοῦ μεσημβρινοῦ προσώπου τῆς ἦθος καὶ ἡ ἀφέλεια τῶν κινήσεων τοῦ σώματός τῆς προσέθετον αὐτῇ χάριν ἀπαράβλητον.

(Ἀκολουθεῖ).

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΚΑΙ ΘΕΩΡΗΤΙΚΟΝ ΣΧΕΔΙΟΝ ΤΗΣ ΣΤΕΝΟΓΡΑΦΙΑΣ

Ἰ. Π.

Π. Δ. ΠΑΙΟΠΟΥΛΟΥ

καθηγητοῦ τοῦ ἐν Παιδείᾳ Γυμνασίου.

(Συνέχ. καὶ τέλος· ἴδε Φωκλίδ. Θ'.)

16. Ἀφ' οὗ δὲ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 17. αἰῶνος ὁ Trithème ἐφέλκεσε πρῶτος τὴν προσοχὴν τῶν σοφῶν ἐπὶ τῆς ἀρχαίας σημειογραφίας, ὀλίγα ἔτη μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ (1518) ἔλαβε τὴν γέννησίν τῆς ἐν Ἀγγλίᾳ ἢ νεωτέρα στενογραφία, ἐνθα τὸ 1588 ἐδημοσιεύθη συγγραφή τις αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Dr. Bright, ἐξάλειφθεῖσα ἴσως. Ἡ δὲ ἀρχαιότερα καὶ γνωστὴ ἡμῖν μέθοδος εἶναι ἡ Villis's abbreviation, or wright by character, 1618. Ὁ Villis συνέστησεν ἀληθῶς σχολὴν καὶ θεωρεῖται πατὴρ τῆς ἀγγλικῆς στενογραφίας. Μετὰ τοῦτον κυριώτερα ἐν Ἀγγλίᾳ μέθοδος ἀναφέρεται ἡ Shelton's art of short hand writing 1655. Καὶ ἐν τῇ Γαλλίᾳ ἀνεφάνησαν στενογραφικὰ τινὰ συστήματα ὑπὸ Γάλλων ἀδόκιμα ὅμως. Τὸ ἀξιολογώτερον εἶναι ἡ ταχύγραφία τοῦ Ραμσαί: (Tachéographie, ou l'art d'écrire aussi vite qu'on parle, de Charles Aloysius Ramsay) ἀγγλου, τοῦ ὁποῖου ἡ μέθοδος βασίζεται ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀρχῶν, ὧν καὶ ἡ τοῦ Shelton, καίτοι τοῦτο αὐτὸς οὐδαμοῦ τοῦ συστήματός του ἀναφέρει. Ὅτι τὸ σύστημά του εὐδοκίμησεν ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ὑπὸ ἐκδόσεων αὐτοῦ αἰ ἐγένοντο ἐν διαστήματι δεκαεσσάρων ἐτῶν. Σύγχρονός τις δε, ὁ G. Schott λέγει περὶ αὐτοῦ: Longe melior est quam ars notaria Romanorum.

17. Τὸ σύστημα δὲ τοῦ Shelton, ἐξ οὗ ἐγένετο τὸ τοῦ Ραμσαί, περιέχον ἀλβάρητον ἐκ συμφώνων μόνον, πολὺ ἀπλουστερὸν τῆς συνήθους γραφῆς, δὲν παρεδέχετο φωνήεντα εἰμὴ κατ' ὑπόθεσιν. Ἐδημιούργησεν δηλ. ὁ συγγραφεὺς σχετικῶς πρὸς τὸ σῶμα τῆς γραφῆς, πέντε θέσεις, εἰς ἐκάστην τῶν ὁποίων προσδιόρισεν τὴν δύναμιν ἐνὸς φωνήεντος, εἰς τρόπον ὥστε ἡ θέσις, καθ' ἣν ἐτίθετο ἕκαστον σύμφωνον μετὰ ἕτερον, ἐνέφρανε τὸ φωνῆεν δ' ἔπρεπε νὰ εὐρίσκηται μετὰ αὐτῶν. Δύο σύμφωνα μὴ ἔχοντα μετὰ τῶν φωνῆεν ἔχατο ἀσπονδοῦ διαμιάς τὸ ἐν εὐθὺς μετὰ τὸ ἄλλο.

Ἀλλ' ἐνῶ τὰ ἀρχικὰ φωνήεντα εἰς τὴν μέθοδον τοῦ Shelton εἶχον σημεῖα ἰδιαιτέρα, ὁ Ramsay τὰ συνεπλήρου διὰ τελείας τινὸς τιθεμένης εἰς τὴν οικίαν θέσιν τοῦ παραλειφθέντος φωνήεντος. Ὁ νεωτερισμὸς οὗτος εἶχεν ἴσως τὸ πλεονέκτημά του, ἀλλὰ δὲν ἐνοσοῦμεν διατὶ ὁ Ραμσαί ἀφῆσε τὴν χρῆσιν τῶν καταλήξεων, ἀ· τόσον ἐπιτυχῶς ἐδανείσθη ὁ Shelton ἐκ τοῦ τιρωνικοῦ συστήματος, ἐν ᾧ ἀφ' ἑτέρου συνέγραψε τὰς προθέσεις του καίτοι ὄφειλε ν' ἀναγνωρίσῃ ὅτι αὐταὶ εἰσὶν ὀλιγώτερον συχναὶ εἰς τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν. Τὸ σύστημα τοῦτο, περιέχον βάσεις ἐφ' ὧν στηρίζονται αἱ πλείστα τῶν νεωτέρων μεθόδων, περιέχει καὶ ἐλαττώματα περὶ ὧν ἀκολουθῶμεν.

18. Ἐν τούτοις πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἐν Ἀγγλίᾳ ἐκαλλιεργήθη τὸ πρῶτον ἢ νεωτέρα στενογραφία· διακόσια δ' ἔτη πρὸ τῆς γαλλικῆς· ἐπαναστάσεως πλείονες τῶν ὀρθοδόξων μεθόδων ἐφάνησαν οὐχὶ μὲν ἐπὶ νέων βάσεων, διαφέρουσαι δ' ἐν γένει κατὰ τὴν μεγαλειότεραν ἢ μικροτέραν τελειότητά των. Μεταξὺ τῶν πολλῶν στενογράφων τῆς ἐποχῆς ὁ Weston, παραλείψας τὰ μὴ προφερόμενα γράμματα, ὡς δὲν ἐπραττοῦν σχεδὸν οἱ πρὸ αὐτοῦ, καὶ μὴ ἔχων ἀρχὴν νὰ ὑπῶι τὸ κονδύλιον, παρεδέχθη τὰς σχετικὰς θέσεις τῶν πέντε φωνήεντων, καὶ κατάρθωσε σχεδὸν, ἀλλὰ μὲντὰ πολλὰς δυσκολίας, νὰ εὕρῃ διὰ τὰ σύμφωνα αὐτοῦ σημεῖα εὐκόλως ἐνούμενα καὶ εὐρίσκημενα εἰς τὰς οικίας των θέσεις. Ἐκ τῶν 72 σημείων τοῦ συστήματός του, τὰ μὲν 26 παροῦσαν τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου, τὰ δὲ 46 τὰς ἀρθρα, τὰς ἀντωνυμίας καὶ τὰς συνεχεστέρως καταλήξεις. Ἡ στενογραφία τοῦ Weston ἦν ἀξία τῆς προτιμήσεως ἧτις τῇ ἐδόθη. Ἐν τούτοις καὶ περὶ αὐτῆς δύναται τις εἰπεῖν ὅτι ἡ γραφὴ τῶν σημείων εἰς ὠρισμένον μέγεθος παρέχει δυσκολίαν εἰς τὴν ταχύτητα δυστοκονόμητον.

19. Τὴν ἔλευσιν ταύτην ἐστοχάσθη νὰ διορθώσῃ ὁ Σαμουὴλ Taylor. Οὗτος ἐδημιούργησε σύστημα στενογραφίας ἀνευ φωνήεντων ἐφαρμοσθῆν καὶ εἰς τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν. Τὸ σύστημα τῆς παραλείψεως τῶν φωνήεντων ἴσως δὲν ἐπιφέρει μεγάλα προσκόμματα εἰς τὰς βραβεῖαν ἔθνων γλῶσσας, ὧν τὰ φωνήεντα εἶναι πολλάκις ὀλιγώτερα τῶν συμφώνων· διὰ τοῦτο ἐκ τῆς σχολῆς τοῦ Taylor ἐξῆλθον πολλοὶ καὶ καλοὶ στενογράφοι, καὶ ἡ μέθοδος του ἐπὶ τριάκοντα ἔτη παρήγαγε τοὺς ἰκνοτέρους· καὶ πλε-

οτέρους στενογράφους εἰς τε τὴν Ἀγγλίαν καὶ Γαλλίαν. Ἐν τῇ Γαλλίᾳ εἰσαχθεῖσα ὑπὸ τοῦ G. P. Bertin, τῷ 1792, ἐγένετο δεκτὴ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν μετ' ἐνδιαφέροντος· τὴν σήμερον ὅμως, ὅτε ἡ στενογραφία ἔχει μεγάλην τελειοποίησιν, ἡ μέθοδος τοῦ Taylor, ὡς λέγει ὁ στενογράφος τῆς Γαλλίας Senoq, ἀπιπέρει βραδύτητα διὰ τὴν ἀνάμεικτον διεύθυνσιν τῆς γραφῆς τῶν στοιχείων· δι' αὐτῆς τὰ κύρια ὀνόματα καὶ ὄροι τεχνικοὶ γράφονται μετὰ πολλῆς δυσκολίας καὶ ἀναγινώσκονται μετὰ μείζονος· πρέπει δὲ εἰς ἕκαστον βῆμα νὰ μαντεύῃ τις νέα αἰνίγματα ἀπαντῶμενα, ἅτινα καταστρέφουσιν ὄλον τὸ προτέρημα τῆς στενογραφίας.

20. Ὀλίγα ἔτη πρὸ τῆς εἰσχωγῆς· τῆς στενογραφίας τοῦ Taylor εἰς τὴν Γαλλίαν ἐφάνη ἐν αὐτῇ ἡ Ταχυγραφία τοῦ Coulon de Thévenot. Ἡ μέθοδος του, λίαν ἀνωτέρα τῶν συγχρόνων αὐτοῦ συμπατριωτῶν, ἀντισταθμίζει κατὰ τινα ἔποψιν τὰ ἀξιοσπουδασότερα ἐν Ἀγγλίᾳ συστήματα. Πλὴν τὰ σημεῖα τῶν στοιχείων τῆς, γράφόμενα καὶ ἐν αὐτῇ κατὰ πάσαν διεύθυνσιν ἀκανονίστως, τὰ δὲ τῶν φωνήεντων μὴ δυνάμενα νὰ ἐνωθῶσιν μετὰ τῶν συμφώνων εἰς πολλὰς περιστάσεις καὶ ἐπομένως παρέχοντα συλλαβὰς χωριστὰς, παρουσιάζουσι δυσκολίας ὀχληρὰς κατὰ τὴν γραφὴν τῶν, αἰτινες προξενοῦσιν βραδύτητα φευκτέαν. Διὸ καὶ τὸ σύστημα τοῦτο καίτοι ἀκμάσαν περιέπεσεν εἰς λήθη.

21. Πολλοὶ τῶν νεωτέρων ἐν τούτοις, ἐνθουσιαζόμενοι ἐκ τῶν ὠφελειῶν τῆς στενογραφίας ἢ κινούμενοι ἀπὸ περιέργειαν τοῦ ν' ἀκολουθῶσι τὸν λόγον, θέλοντες δὲ νὰ διορθώσωσι τὰς ἐλλείψεις τῶν προτέρων αὐτῶν, ἐδημιούργησαν συστήματα νεώτερα. Ἐκ τούτου πλήθος ἐδημοσιεύθη κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους στενογραφικῶν μεθόδων κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦτον ἰδιοτρόπων καὶ ἀκαταλλήλων πρὸς τὸν σκοπὸν των. Μεταξὺ τῶν στενογραφικῶν συστημάτων ἀξία μνείας εἶναι τὰ τῶν K. K. Fayet, Dajardin καὶ Bully, οἵτινες πειθόμενοι ὅτι ἡ ἀκανόνιστος διεύθυνσις τῶν σημείων, γραφομένων οὐχὶ κατὰ τὴν κλίσιν τῆς συνήθους γραφῆς, παράγει οὐ μόνον σύγχυσιν καὶ βραδύτητα, ἀλλὰ καὶ κόπωσην καὶ διαστροφήν εἰς τὴν χεῖρα, ἐνεκεν τῶν ὁποίων ὁ στενογράφος ταχέως ἀποκάμνει, ἔδωκαν εἰς τὰ σημεῖα των ἀληθῶς κλίσιν τινα, ὁμοίαν τῆς ἀγγλικῆς γραφῆς. Πλὴν, ὡς ἐκ πείρας καὶ ἐντυχῆ ἐφάνη, δὲν ἀρκεῖ μόνον

στενογραφικῆς σειρᾶς. Ἡ διάκρισις αὕτη εἶναι σπουδαιότατη διότι ἐν τῇ παραχῆ του ὁ γράφων καὶ ἂν τροποποιήσῃ τι πάντοτε ὅμως ἡ θέσις τοῦ στοιχείου ὑποβοηθῆ τὴν ἀνάγνωσιν, ὡς καὶ ἐν τῇ συνήθει γραφῇ δὲν δύνανται νὰ συγχυθῶσι γράμματα ἀνιούσαν ἢ κατιούσαν θέσιν ἔχοντα. γ.) Διὰ τῆς μεθόδου ταύτης ἡ παράλειψις τῶν φωνηέντων, ἢ τόσον ἀσπαστῆ πλείσταις τῶν ἀγγλικῶν, γερμανικῶν καὶ γαλλικῶν καὶ κατορθωτῆ, εἶναι περιττή. Ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα, εὐφώνος καὶ ὁμαλῆ, μὴ ὁμοιάζουσα τὴν πολυσύμφωνον καὶ στρυφνὴν αὐτῶν, ἐν οἷς ἴσως ἡ παράλειψις συγχωρεῖται, δὲν ἐπιτρέπει τὴν παράλειψιν τῶν φωνηέντων. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἑλλν. γλῶσσα ὡς ὁμαλωτέρα περιέχει ὀλιγώτερα ζοιχεῖα φωνῶν καὶ διαρθρώσεων τῆς γαλλικῆς, δυνάμεθα νὰ εἰκάζωμεν ὅτι τὸ σύστημα ἔσται εὐκολώτερον καὶ κομψότερον τοῦ τῆς γαλλικῆς τοῦ Senocq.

Φεῦ, ἔπρεπε νὰ ὑπάρχη μεταξὺ τῶν θνητῶν σαφὲς τεκμήριον τῶν φίλων καὶ γνώρισμα τῶν ἐνδομύχων φρονημάτων, ὅπως διαγινώσκῃ ἕκαστος τὸν ἀληθῆ φίλον καὶ τὸν μὴ τοιοῦτον. Δύο δὲ φωνὰς νὰ ἔχωσι πάντες οἱ ἄνθρωποι, τὴν μὲν δικαίαν, τὴν δ' ὅπως ἔτυχεν ὥστε ἡ φρονουσα τὰδικα, νὰ ἐξελέγχηται ὑπὸ τῆς δικαίας, καὶ οὕτω οὐδέποτε θὰ ἠπατώμεθα.

ΕΓΓΡΗΠΙΑΔΗΣ.

Ἡ ὀλίγη ἐγκρατεία εἰς τὸ βάθος τῶν ἡδονῶν τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ φύσις προσαρτᾷ τὴν πικρίαν εἰς ἀπάσας τὰς ἡδονὰς τῆς ὅταν δὲ ἀδυνατῆ νὰ ἀρνηθῆ ἡμῖν τὴν εὐδαιμονίαν, ὡς τελευταῖον τέχνασμα, ἀναμιγνύει ἐν αὐτῇ τὸν φόβον τῆς ἀπωλείας.

Ἡ ψυχὴ τῆς νεότητος ἐν τῇ πρώτῃ αὐτῆς ὀρμῇ δοκιμάζει ἐξ ὅλων τῶν αἰσθημάτων, γεύεται,

ὡς ὁ παῖς, ἀδιακρίτως ἐξ ὅλων τῶν ποτηρίων, πικρῶν εἴτε ἡδέων, καὶ μόνον διὰ τῆς πείρας διδάσκεται νὰ διακρίνῃ ταῦτα.

CHATEAUBRIAND.

Ὁ συναισθανόμενος τὴν ἑαυτοῦ ἀξίαν οὐδέποτε ἀποφασίζει νὰ ταπεινωθῆ ἀπέναντι τοῦ ὁμοίου του καὶ νὰ ἐπιδαφιεύσῃ χαμερπεῖς κολακειὰς πρὸς ἀνθρώπους οὐδὲν ἄλλο ἔχοντας, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, πλεονέκτημα, εἰ μὴ τὴν κοινωνικὴν αὐτῶν τάξιν καὶ τὸν πλοῦτον πλεονέκτημα εὐτελὲς εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν κατ' ἀρετὴν ἀληθῶς πλεονεκτούντων, μέγα δὲ ἀπέναντι τοῦ ὄχλου, ὅστις κάμπτεται τὸ γόνυ πρὸ τῶν ἐνδυμάτων, τῶν παρασήμων, τῶν ταλλήρων, καὶ ἤθελε πορευθῆ εὐχαρίστως νὰ χορεύσῃ ὑπὸ τὰ παράθρα ἐνὸς πίθηκος, ἐὰν ὁ πίθηξ ἐκεῖνος τῷ ἔρριπτεν ἀργύριον.

Μωροὶ ἡμεῖς! χάριν ἐρωτικῆς τινος συνεντεύξεως, χάριν μικρᾶς διασκεδάσεως, ζητοῦμεν αἰετοποτε νὰ γηράσκωμεν καὶ μεμφόμεθα τὸν χρόνον!

Εὐτυχῆς ὁ διασώζων ἐν τῷ γήρατι τὴν αἰσθησιν τῶν ἀθῶν ἡδονῶν τῆς νεαρᾶς τοῦ ἡλικίας.

Οἱ μωροὶ ἔχουσι τὸ πλεονέκτημα νὰ κρίνωνται ἐν ἐλαχίστῳ χρόνῳ ἐν ᾧ πρὸς ἐκτίμησιν τῆς εὐφροσύνης ἀπαιτεῖται πολλάκις χρόνος πολὺς.

P. DE KOCK.

Ὁ ἔρωσ εἶναι οὐρανία εἰσπνοὴ τοῦ ἀέρος τοῦ παραδείσου.

Ἐὰν οὐδεὶς ὑπῆρχεν ὁ ἀγαπῶν, ὁ ἥλιος θὰ ἐσθένυτο.

Τὸ ἀνώτερον σύμπτωμα τοῦ ἔρωτος εἶναι κατάνυξις ἐνίοτε σχεδὸν ἀφόρητος.

V. HUGO.

Οἱ πολλοὶ εἶναι μανιωμένο καὶ ὀρμητικὸ ποτάμι. Ἀλλὰ πότε;—ὅταν βρέχῃ.—Ἐπειτα;—Ἀγάλλια-γάλλια. Μ' ἡσυχία τὰ νερά του τὰ πετὰ ἔστανε [τὰ περιγιάλλια.

ΚΡΑΣΟΠΑΤΕΡΑΣ.

Διπλωμάτης! κόσμος ψεύτης
Πλαστός φίλος, τρανὸς κλέφτης.

H. ZEPHOΣ.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

Στρατιώτης ἐκ Σταργάρδ τοῦ Μακλεμβούργου ἴσεται πρὸ τῶν Παρισίων παρὰ ταῖς προφυλακαῖς λαβὼν ἐπιστολὴν ἐκ τῆς πατρίδος του, τὴν ἀποσφραγίζει ἀμέσως διότι ἐκ πολλοῦ χρόνου δὲν εἶλεν ἀκοῦσῃ τι περὶ τῶν οἰκείων. Ἀναγινώσκων αὐτὴν τοσοῦτον βυθίζεται εἰς τὸ περιεχόμενον ὥστε οὔτε βλέπει οὔτε ἀκούει τί γίνεται κύκλῳ αὐτοῦ. Αἰφνης ὀρθρὸς τις τὸν ἀναγκάζει νὰ στρέψῃ τὸ βλέμμα καὶ ἐντρομος παρατηρεῖ καὶ χαιρετίζει τὸν βασιλέα, τὸν πρίγκηπα διάδοχον καὶ τὴν θεράπειαν των. Ἰδὼν ὁ βασιλεὺς τὴν ταραχὴν του καὶ τὴν ἐπιστολὴν ἐκπεσοῦσαν τῆς χειρὸς του, ἔρχεται πρὸς αὐτὸν ἐπιππος καὶ τὸν ἐρωτᾷ «λοιπὸν, ἔλαβες γράμμα παρὰ τῆς μνηστῆς σου;» — «Ὁχι Μεγ. παρὰ τοῦ πατρός μου». «Ἡμπορῶ νὰ τὴν ἀναγνώσω καὶ ἐγὼ, ἢ περιέχει μυστικά;» Ὁ στρατιώτης προσφέρει τὸ γράμμα, ὁ δὲ βασιλεὺς ἀναγινώσκει μεγάλη τῆ φωνῆ τὰδε· ἀμετὰ δύο ἐβδομάδας τελοῦνται οἱ γάμοι τῆς ἀδελφῆς σου ἢ ἀπουσία σου θὰ καταλυθῆ ἡμᾶς ἀπαντας, ἰδίως δὲ τὴν γηραιάν σου μητέρα. Δὲν πειράζει ὅμως κτύπα καλὰ τοὺς Γάλλους ἵνα κλείσωσι τέλος πάντων τὸ ῥυπκρὸν στόμα των». Ὁ βασιλεὺς ἀποδίδει τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἀπέρχεται. Μετ' ὀλίγον ὁ στρατιώτης ἀπροσδοκῆτως λαμβάνει ἄδειαν δεκαπενθημέρου ἀπουσίας καὶ ἀναλώμασι τοῦ βασιλέως ἔρχεται εἰς Μακλεμβούργ, συνοοτάζει τοὺς γάμους τῆς ἀδελφῆς του καὶ μετὰ τῆς γηραιᾶς μητρός του καὶ τῶν ἄλλων συγγενῶν προπίνει εἰς υγιάν τοῦ βασιλέως του.

Ἄγγλος τις ἐκ Παρισίων τῇ 27/8 νοεμβρίου ἐπέστειλεν εἰς τὴν Βελγικὴν Ἀνεξαρτησίαν μακρὰν διατριβὴν περὶ τῶν αὐτοῦ ἐδωδῶν ἐξ ἧς ἀποσπῶμεν τὰ ἐξῆς. «Τὸ βόειον κρέας τιμᾶται ἀντὶ 1 φρ. καὶ 20 τὴν λίτραν τὸ ἵππειον 1 φρ. οἱ Γάλλοι συνείθισαν εἰς τὸ ἵππειον κρέας τοσοῦτον ὥστε τὸ τρώγουσι καθ' ἑκάστην χωρὶς νὰ πάθωσι στομακάκην. Περὶ πλέον τρώγουσι

καὶ κρέας ὄνειον, οὗ τινος οἰκτεῖρουσι τὴν σπᾶν διότι οἱ Πρωσσοὶ σὺν τοῖς ἄλλοις τοὺς ἤρπασαν καὶ τοὺς ὄνους. Καφὲ, σάκχαρι, κηρία πωλοῦνται ἀντὶ τῆς συνήθους τιμῆς, ὁ τυρὸς ὑπερτιμᾶται οὐχὶ ἕνεκα σπάνεως ἀλλὰ διότι οἱ κᾶπηλοι τὸν φυλάττουσι διὰ τοὺς γνωστοὺς φίλους των. Ἐν ὀρνίθιον τιμᾶται 25 φρ. μίαν περιστέρα 30 φρ. τὸ ἀρτιπαγὲς βούτυρον 35 φρ. ὄνειος κρέας 6 φρ. Ὀσπρια καὶ ἡγεώμηλα ὑπάρχουσιν ἐνάφθονα. Ὁ Ἄγγλος μετ' ἑπτὰ ἄλλων φίλων του ἀντὶ 14 φρ. καὶ 50 καθ' ἑκάστην ἐβδομάδα, ἐδείπνει ζωμόν, κρέας μετ' ὀσπρίων, πρὸς δὲ μετὰ ἄλλων μαγειρευομένων λαχάνων, τυροῦ, καφῆ, οἴνου, ἄρτου καὶ καπνοῦ.

Ὁ ἐν Φορζάιμ χρυσοχόος Βίσιγγερ, ἐπιστεῖλας πρὸ τινων ἡμερῶν τῷ κόμητι Βίσιμαρ πολὺτιμον χρυσὴν γραφίδα, δι' ἧς νὰ συνυπογράψῃ τὴν μεταξὺ Γερμανίας καὶ Γαλλίας συνθήκην, ἔλαβε παρὰ τοῦ κόμητος τὴν ἐπομένην ἀπάντησιν. «Τὸ ὠραῖον καὶ καλλιτεχνικὸν δῶρον σας εὐηρεστήθη νὰ ἐγγχειρίτῃ μοι ὁ τοῦ μεγάλου δουκὸς σύμβουλος κ. Ζόλυ ἀπορῶ πῶς νὰ ἐκφράσω ὑμῖν τὴν εὐχαριστίαν μου καθ' ἣν ἐποχὴν τὸ ξίφος τοῦ γερμανικοῦ ἔθνους ἐτέλεσεν ἔργα ἐνδοξότατα, ὑπέρογκον τιμὴν ἀπονέμετε εἰς τὴν γραφίδα κοσμοῦντες αὐτὴν τοσοῦτον μεγαλοπρεπῶς. Ἐλπίζω ὅτι ἡ χρῆσις εἰς ἣν ὑμεῖς προορίζετε τὴν γραφίδα ταύτην ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς πατρίδος θὰ πορίσῃ αὐτῇ διαρκῆ εὐμερίαν διὰ τῆς αἰσίας εἰρήνης. Ὑποσχόμεμαι δὲ θεῖα συνάρσει ὅτι ἐν τῇ ἐμῇ χειρὶ ἡ ὑμετέρα γραφὶς οὐδὲν θὰ ὑπογράψῃ ἀνάξιον τῆς γερμανικῆς διανοίας καὶ τοῦ γερμανικοῦ ξίφους. Δέξασθε κτλ.»

Ὁ ἐν Τούρς ἀνταποκριτὴς τῆς «Σημαίας» διηγεῖται τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον περὶ τῆς ὑπὸ τῶν Γάλλων ἀλώσεως τοῦ Ὀρλεάνς. Βαυαρὸς λοχαγὸς, κατοικῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ γάλλου τινὸς ἐν Ὀρλεάνς, μοχθήσας ὅλην τὴν ἡμέραν κατεκλίθη παραγγείλας τῷ ὑπρέτῃ του νὰ μὴ τὸν ἐξυπνίσῃ ἐν μηδεμίᾳ περιπτώσει. Τῇ πρωΐᾳ τῆς ἐπαύριον ἤκουσεν ὁ στρατιώτης τὰ τύμπανα τῶν ἀναχωρούντων συναγμάτων, δὲν ἐτόλμησεν ὅμως νὰ ἐξυπνίσῃ τὸν κύριόν του. Μετ' ὀλίγον ἀντήχησαν αἱ γαλλικαὶ σάλπιγγες, ὁ δὲ οἰκοδεσπότης ἐλθὼν ἐξύπνισε τὸν λοχαγόν. «Λοχαγὲ (τῷ εἶπε) χθὲς ἦτο ξένος μου, σήμερον εἶσαι αἰχμάλωτός μου». — «Ἀληθῶς; ἠρώτησε

σκορδινώμενος ὁ Βαυαρὸς» — «'Αληθῶς». — «Καὶ οὐδεμία ἄρα ὑπάρχει ἐλπίς αἰσίας ἀντιστάσεως;» — «Οὐδεμία!» — «Φρίξτε (εἶπεν ὁ λαχογὸς τῷ ὑπνρέτῃ) παραδὸς τῷ οικοδεσπότη τὰ ἡμέτερα ξίφη» εἰμυθα αἰχμάλωτοι». Ταῦτα εἰπὼν ἐστράφη ἐπὶ τοῦ ἄλλου βραχίονος καὶ ἐκ νέου ἀπεκοιμήθη.

Ἰδοὺ γελοιογραφία τις δημοσιευθεῖσα ἐν Λονδίῳ. Ἐπιγράφεται: *Fight and Pray, Μάχη καὶ Προσευχή*. — Εἶναι διάλογός τις μετὰ τοῦ Βασιλέως Γουλιέλμου, ὑπὸ τὸ γνωστὸν ἔνδυμα τοῦ Fra-Diavolo, τὴν ζώνην ἐστολισμένην ἔχοντος δι' ὀλοκλήρου ὄπλιστάσιον καὶ κρατοῦντος εἰς τὴν χειρὰ μεγάλην σπάθην, ἐφ' ἧς ἀναγινώσκεται: *Σφαγή καὶ τοῦ στρατηγοῦ Μόλτκε, ὑπὸ τὸ ἔνδυμα Πρώσου στρατιώτου, τὸ ὄπλον ἐπὶ βραχίονος, μετὰ περικεφαλαίας καὶ ἀλεξικεραύνου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.*

- Ἐφρονεύσατε πολλοὺς ἐλευθέρους σκοπευτάς;
- Μάλιστα, Μεγαλειότατε, πάντας ὅσους εὐρομεν.
- Ἐυποπολίσατε πολλὰς οἰκίας;
- Ἀπάσας Μεγαλειότατε.
- Καὶ τὰς γυναῖκας, τοὺς γέροντας, τὰ τέκνα, ἐμποδίσσατε νὰ κραυγάζωσι;
- Μεγαλειότατε, εἰσὶν ἄφωνα διὰ τὴν αἰωνότητα.
- Καλῶς, ἤδη ΠΡΟΣΕΥΧΗΘΩΜΕΝ.

Εἰς τὴν Γαλλίαν.

Ἐάν ἡττήθης, ἔνδοξος καὶ προσφιλέης Γαλλία, Καὶ οἱ υἱοὶ σου ἔπασαν εἰς πάτρια πεδία, Ἄν εἰς τὰς μάχας ἔχυσαν τὸ ἄγιόν των αἷμα, Σὺ δὲν ἡττήθης παντελῶς, ἀλλὰ οἱ τύραννοί σου, Ἄλλ' αἰ ὀρδαί, ἅς ὑψώσῃς νενοθευμένον στέμμα, Ὁ θρόνος, ὅστις σ' ἔδωκεν ἐντὸς σφίγκτης ἀλύσου. Πλὴν ἤδη, ἤδη ἔβριψας τὴν αὐτοκρατορίαν, Ἦτις, ὡς δούλη, ἤθελε νὰ κόπηται εἰς δουλείαν.

Ἠττήθης: πλὴν ἡ ἤττα σου σ' ὑψώνει λαμπρότεραν, Μήπως τὸ σκότος δὲν γὰρ τὴν λάμπουσαν ἡμέραν; Ἰδοὺ κατέπεσαν ὁ γυφί, ὁ Κορτός Ναπολέων Αἰχμάλωτος: διακίεται ἐν μέσῳ τῶν ἐχθρῶν σου, Ἄλλὰ σὲ κατέβησε καὶ νῦν ἀντὶ τροπαίων Τὴν χῶρον σου κατέκλυσαν τὰ πλήθη τῶν ἐχθρῶν σου. Κατέπεσαν, πλὴν πρόσκαιρος θά ἦται ἡ σὴ πτώσις, Σ' ἐνίκησαν πολὺ γοργὰ τὰ ἴσα θ' ἀποδύσῃς.

Ὡ ναί! εἰς τὰ πεδία σου ἂν ἤδη χρεμετίζου, Ἴπποι ἐχθρῶν, καὶ ἔκθαμβοὶ οἱ Γερμανοὶ βυβίζου, Τὴν νικηφόρον μάχισαν εἰς τοὺς πιστούς υἱούς σου, Ἀντέχεις καὶ ἀνθίστασαι, τὰς πόλεις σου ἅς καίουν Καρτέρει, θὰ νικήσωσι τὰ πλήθη τοῦ λαοῦ σου, Ἐν ὅσῳ ἤδη μάχονται καὶ χιτῶνα ἐκπνέουσι, Καρτέρει μετὰ τὸ σύνθημα, Πατρίς, Δημοκρατία, Ὁ ἄρπάζῃ πάλιν λάφυρον τὴν γῆν ἢ τὴν Γαλλίαν.

Ἠττήθης ναί! πλὴν πίπτουσα ἐχθρῶν συντριβεῖς πλήθος Δὲν σβύν' ἢ φλόξ ἢ καίουσα εἰς τὸ εὐρύ σου στήθος... Ἐτοίμη εἰς τὸν πόλεμον, Γαλλία μου, δὲν ἦσο, Εἰς τοῦτον αἰφνης σ' ἔβριψαν ἐπίβουλοι προδότες, Ἐλευθερίας ἢ κοιτὰς δικαίως ἐκάλεισο, Δικαίως ὀνομάζονται τὰ τέκνα σου ἱππότες, Ἡ ἤττα σου τὸν τύραννον τῆς χώρας σου βαρύνει, Ἐκεῖνον καταράσθητι, ἔς ἐκεῖνον ἢ εὐθύνη.

Χάτρε, Γαλλία, ἐπειδὴ δημοκρατεῖσαι ἤδη, Μὴ θλίβουσαι μὴ καὶ αὐτὸς ὁ λέων δὲν ἐνδίδει; Ὅθ' ἐπανάθ' ἢ δόξα σου, θὰ λάβῃ νέον κλέος, Ἐάν τὰ τέκνα πίπτωσι, θ' ἀναστηθοῦν μεγάλα, Οἱ ἄνθρωποι δὲν θνήσκουσι ποτὲ, ποτὲ ματαίως, Ὅθ' ὀδυσσῆσι, ὡς ἄλλοτε, ἀπὸ συμβάντα ἄλλα. Χάτρε, Γαλλία καὶ ἤλιπε εἰς τὴν ἐλευθερίαν, Εἰς τοὺς γενναίους σου υἱούς καὶ εἰς τὴν δημοκρατίαν.

Γαλλία, δὲν σ' ἐνίκησαν, ὁ δαίμων σου ἡττήθη, Ὅστις καὶ σὲ ἐπρόδωκε καὶ τὴν τιμὴν ἠρνήθη, Ὅλον τὸ αἶσχος εἰς αὐτόν, οὐχὶ εἰς τὴν Γαλλίαν, Ἐκεῖνος σὲ ἠπάτησε, σ' ἐπρόδωκεν ἐκεῖνος, Μόνος αὐτὸς σοὶ ἔφερε τοιαύτην ἀγωνίαν Τῆς ἀτιμίας ὁ υἱὸς τῶν Γάλλων ὁ καρτίνος. Καρτέρει, ὅσον δύνασαι, τὴν ἤτταν θ' ἀποσύβῃ, Δημοκρατία συμπαγῆς — αὐτὴ, θὰ σ' ἐκδικήσῃ.

Ἐλλην αἰμί, δὲν λησμονῶ τοὺς ἄλλους τοῦ φαβιέρου Εἴν' ἢ Γαλλία ἢ χητρί; Οὐγκῶ καὶ Βερνζέρου, Δὲν λησμονῶ τὸν Κάρολον, τὸν εὐγενῆ Μαιζῶνα, Ἐκεῖνοι μὰς ἠγάπησαν, μὰς ἀγαποῦν οἱ Γάλλοι, Ἐάν μὰς ἐγκατέλειψαν ἔς τὸν ἔσχατον ἀγῶνα; Δὲν ἦσαν αἴτιοι αὐτοὶ, — ἐχθροὶ μὰς ἦσαν ἄλλοι. — Νίκα, Γαλλία εὐγενής, ἐξύπνα πάλιν λέων, Νῦν δὲν κρατεῖ τὰς χεῖράς σου ὡς πρὶν ὁ Ναπολέων;

A. Γ. ΟΑΥΜΠΙΟΣ.

ΔΕΝ ΜΕ ΗΓΑΠΗΣΑΣ.

Δὲν με ἠγάπησας ποτὲ ἀγάπη δὲν καλεῖται ἀκαριαῖον αἰσθημα ἐκ λύπης προσελθόν. ὁ ἀληθὴς ἀγαπηθεὶς οὐδὲν λησμονεῖται, ἀλλ' οὐδ' ἐγκαταλείπεται ἐν μέσῳ τῶν παθῶν.

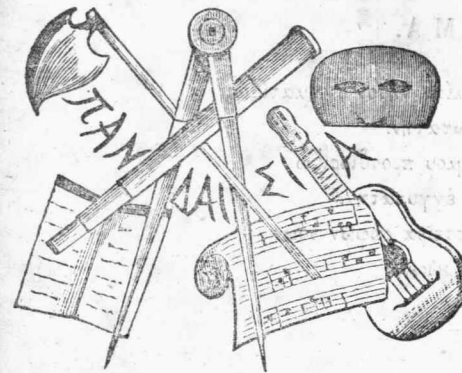
Δὲν με ἠγάπησας, οὐχί: καὶ ὁμοῦ μοι ὠρκίσθης ἀγάπῃ ἀνυπόκριτον καὶ ἔρωτα θερμόν. ταχέως πλὴν με νάματα τῆς λήθης ἐποτίσθης. Εἶναι ψευδῆ τὰ δάκρυα ὠραίων ὀφθαλμῶν.

Δὲν με ἠγάπησας, ὦ ναί, τὸ ἐννοῶ, διότι, τὸ βλέπω εἰς τὸ βλέμμα σου τὸ πλάνον ἐναργῶς εἰς τὴν ψυχρὰν καρδίαν σου ὁ ἔρωτός μου ὑπνώττει: δὲν εἶμαι πλὴν τῆς λήθης σου ἐγὼ ὁ αὐτουργός.

Σ' ἠγάπησα περιπαθῶς καὶ σ' ἀγαπῶ ἀκόμα ἐκ νέου ὁμοῦ ἔρωτα, σκληρὰ δὲν ἐπαίτω. εἰς ξένην γῆν ἀπέργουμαι με δακρυσμένον ὄμμα ἵνα νὰ σῶσω δυνήθω τὸ πῦρ ὅπερ κρατῶ.

Δεκέμβριος 1870

Γ. Ν. Π.

ΕΤΑΙΡΙΑΙ ΚΑΙ ΣΥΓΛΟΓΟΙ

Συνέστη ἐν Ἐρμούπολει Σύρου ἑταιρία ὑπὸ τὸν τίτλον *Ἑλληνικὴ Ἐνέργητικὴ Γράμμιξα* Ἡ Παρδῶσα ἧς σκοπὸς ὑπάρχει ἢ διὰ τῆς οἰκονομίας προαγωγή κεφαλαίων καὶ ἢ διὰ τῶν κεφαλαίων τούτων ἐμψύχωσις τῆς βιομηχανίας, ἐμπορίας, ναυτιλίας, γεωργίας καὶ παντὸς βιοποριστικοῦ ἔργου χορηγομένην δανείων ἐπὶ τόκῳ ὅσον οἶον τε, μικρῶν, ἀλλ' ἐπὶ ἀποχρώσει ἐξασφαλίσαι τῆς ἑταιρίας.

Ἐδρα τῆς ἑταιρίας ὠρίσθη ἢ Ἐρμούπολις Σύρου. Τὰ κεφάλαια αὐτῆς συνίστανται ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς 1000—10000 μετοχῶν ἦτοι, ν συνόλω εἰς δρ. 3, 650,000 τῆς Ν. Ἑλλ. δια-

τιμήσεως, ἐκάστης μετοχῆς λογιζομένης πρὸς δρ. 365, συμπληρωτέας ἐπὶ δεκαετίαν. Αἱ μέχρι τοῦδε ἐγγραφῆσαι Μετοχαὶ ἀναβαίνουσι εἰς 2500.

Ἐποχαὶ καταβολῆς τῶν Μετοχῶν.

Ἐτησίως, εἰς τὴν λήξιν ἐκάστης ἔξαμ. Δρ. 36,50	
Ἐξαμήνου, εἰς τὴν λήξιν ἐκάστης τριμ. » 18,25	
Τριμήνου, εἰς τὸ μέτρον ἐκάστης τριμ. » 9,30	
Μηνιαίας, μέχρι τῆς 15 ἡμέρας ἐκάστου μηνός » 3,10	
Ἑβδομαδιαίας, κατὰ Κυριακὴν, ἢ ἄπαξ τῆς ἑβδομάδος » 80	

* * Ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν συνεδριάσεων ἀνεγνωσθησιν ἐν τῷ *Φιλ. Συλλόγῳ Παρνασσῶ* τὰ ἐξῆς ἄρθρα καὶ ὑπομνήματα: Ὁ Κ. Ἄρ. Ταταράκης, *περὶ τῆς πραγματικῆς τοῦ Πολυβίου ἱστορίας*, ὁ Κ. Γ. Δικονόπουλος, *περὶ τοῦ ἀναφανέντος βορείου Σέλαου*, ὁ Κ. Ε. Ἀσώπιος *περὶ Θεοκριστῶν*, ὁ Κ. Γ. Ἀποστολίδης *περὶ τῆς Δαρβινείου Θεωρίας*, ὁ Κ. Π. Κοσκορόζης, *περὶ Ψυχικῆς Κληρονομίας*, ὁ Κ. Ν. Γ. Πολίτης *περὶ τῆς Μυθολογίας τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων*, ὁ Κ. Γ. Ζωλότα, *περὶ τῆς Ἀναγεννήσεως τοῦ πολιτισμοῦ ἐν Εὐρώπῃ*, ὁ Κ. Σ. Π. Λάμπρος, *περὶ τῶν Σαλῶν ὑπὸ τοὺς Ἰσπανοὺς ὡς εἰσγωγὴν εἰς τὸ παρασταθὲν δράμα ἄΟ τελευταίος κόμης τῶν Σαλῶνων*. ὁ Κ. Ἰω. Κρασσᾶς *περὶ Ἑλλιν. Δραματ. ποιήσεως*.

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ.

Ἡ Ἑλληνοδραματικὴ ἑταιρία τῆς πρωτεύουσῃς μας ἐξακολουθεῖ δρέπουσα στεφάνους. Τὰ κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἐσπέρας παρασταθέντα δράματα καὶ κωμῳδίαὶ ἐπέτυχον πληρέστατα, καίτοι ἢ διευθύνουσα τὰς παραστάσεις ἐπιτροπὴ χωλαίνει κατὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν δραμάτων πρὸ πάντων. Ἰδιαίτερας μνείας χρήζει ἢ κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Ὀλυμπίων παραστάσις καθ' ἣν ἐστέφη ὁ ποιητὴς τῆς κωμῳδίας Πολιορκία Γαμβροῦ, Κ. Α. Βλάχος, ἀλλὰ περὶ τῆς παραστάσεως ταύτης καὶ τῆς ἀξίας τῆς σφαινοθείσης κωμῳδίας θέλομεν ὁμιλήσει ἐκτενῶς ἐν τῷ προσεχεῖ φυλλαδίῳ.

* * Ἡ περίφημος αἰοδὸς Wilson, ἧτις εὕρισκεται ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς Νέαν Ἰόρκην, ἀπεφάνισε νὰ πωλήσῃ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἀνοδοδέμας ὑπὲ τῶν γάλλων αἰχμαλώτων. Εἰς gentleman ἔδω

κεν αὐτῇ ἑκατὸν πεντήκοντα δολάρια (900 δρ.) διὰ μίαν ἀνθοδέσμη, τόσον εὐχαριστήθη ἡ κυρία Wilson ὥστε λαβοῦσα τὸν βραχίονά του ᾧ δῆγησεν αὐτὸν θριαμβευτικῶς καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς ἀγορᾶς.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΑΙ.

Ἡ καταναλωθεῖσα πυρῆτις ἐν τῇ πρό τῶν Παρισίων μάχῃ τῆς 2 Δεκεμβρίου ἀνέρχεται, λέγουσι, τὴν ὑπέρογκον ποσότητα τῶν 100, 000 χιλιωγράμμων. Ὑπελογίσθη ὅτι κατὰ μέ-

σον ὄρον ἕκαστον πυροβόλον ἔριψε 250 βολὰς, εἰς ἓν λεπτὸν τῆς ὥρας.

* * Ἐν Παρισίοις ὑπάρχουσιν 20 ἑκατομύρια μυῶν ἕκαστος τῶν ὁποίων πωλεῖται κατὰ μέσον ὄρον ἀντὶ 60 ἑκατοστῶν.

ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ.

Ἐν Βερσαλλίαις ἐγένετο ἐσχάτως δοκιμὴ νέου τηλεβόλου προωρισμένου εἰς τὴν κανονόδω- λην τῶν ἀεροστάτων. Ἡ δοκιμὴ αὕτη ἐπέτυχε πληρέστατα.

ΛΥΣΙΣ

τοῦ ἐν τῷ IB. Φυλλαδίῳ αἰνίγματος.

Κοράσιον, κεράσιον, κρασίον, ἶον.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Μὲ τὰ πρῶτά μου τὰ δύο μίαν νῆσον σχηματίζω,
νῆσον ἥρωϊκωτάτην.

Ἐπαρχίαν μὲ τὰ ἄλλα δύο μου προδιορίζω
τῆς Τουρκίας ἐγγυτάτην.

Ἐν συνόλῳ εἶμαι νῆσος ὄχι στεῖρα σοφῶν νόων
ἀλλὰ ἄγονος ἥρώων.

ΓΡΙΦΟΣ.

Τῷ πρώτῳ λύτῃ τοῦ γρίφου δωρηθήσεται ἓν πρῶτότυπον μυθιστορήμα.